Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►**B** **EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 987/2009**

af 16. september 2009

om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger

(Tekst af relevans for EØS og for Schweiz)

(EUT L 284 af 30.10.2009, s. 1)

Ændret ved:

			Tidende	
		nr.	side	dato
►**M1**	Kommissionens forordning (EU) nr. 1244/2010 af 9. december 2010	L 338	35	22.12.2010
►**M2**	Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 465/2012 af 22. maj 2012	L 149	4	8.6.2012
►**M3**	Kommissionens forordning (EU) nr. 1224/2012 af 18. december 2012	L 349	45	19.12.2012

▼B

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 987/2009

af 16. september 2009

om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger

(Tekst af relevans for EØS og for Schweiz)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 42 og 308,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger ([1]), særlig artikel 89,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([2]),

efter proceduren i traktatens artikel 251 ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Forordning (EF) nr. 883/2004 moderniserer reglerne om koordinering af medlemsstaternes nationale sociale sikringsordninger, idet det præciseres, hvilke foranstaltninger og procedurer der er nødvendige for gennemførelsen, og idet de forenkles til gavn for alle involverede. Der bør fastsættes nærmere regler for gennemførelsen.

(2) Det er af afgørende betydning, at der organiseres et tættere og mere effektivt samarbejde mellem de sociale sikringsinstitutioner, så personer, der er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004, kan gøre deres rettigheder gældende så hurtigt og så effektivt som muligt.

(3) Elektronisk kommunikation er et passende redskab til hurtig og pålidelig udveksling af data mellem medlemsstaternes institutioner. Elektronisk behandling af data bør bidrage til, at procedurerne afvikles hurtigere for de berørte personer. De pågældende bør desuden være omfattet af alle garantierne i fællesskabsbestemmelserne om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling og fri udveksling af personoplysninger.

(4) Udvekslingerne mellem medlemsstaternes institutioner bør lettes ved, at der gives adgang til kontaktoplysninger, herunder til kontakt ad elektroniske kanaler, for de instanser i medlemsstaterne, der kan forventes at blive involveret i anvendelsen af forordning (EF) nr. 883/2004, i et format, der muliggør en realtidsopdatering af kontaktoplysningerne. En sådan fremgangsmåde, hvor rent faktuelle oplysninger og borgernes øjeblikkelige adgang til dem prioriteres højt, udgør en vigtig forenkling, som bør indføres ved denne forordning.

([1]) EUT L 166 af 30.4.2004, s. 1.
([2]) EUT C 324 af 30.12.2006, s. 59.
([3]) Europa-Parlamentets udtalelse af 9.7.2008 (endnu ikke offentliggjort i EUT), Rådets fælles holdning af 17.12.2008 (EUT C 38 E af 17.2.2009, s. 26) og Europa-Parlamentets holdning af 22.4.2009. Rådets afgørelse af 27.7.2009.

▼B

(5) For at de komplekse procedurer til gennemførelse af bestemmelserne om koordineringen af de sociale sikringsordninger kan fungere så gnidningsløst som muligt og af hensyn til en effektiv forvaltning af disse procedurer, kræves der et system til omgående ajourføring af bilag 4. Udarbejdelsen og anvendelsen af bestemmelser hertil kræver et tæt samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen, og bestemmelserne bør gennemføres hurtigt af hensyn til de følger, som forsinkelser vil få både for borgerne og for administrative myndigheder. Kommissionen bør derfor tillægges beføjelse til at oprette og forvalte en database og sikre, at databasen bliver operationel senest fra datoen for denne forordnings ikrafttræden. Kommissionen bør navnlig træffe de nødvendige foranstaltninger for at indarbejde de i bilag 4 omhandlede oplysninger i databasen.

(6) Opstramningen af visse procedurer bør give større retssikkerhed og gennemsigtighed for brugerne af forordning (EF) nr. 883/2004. Bl.a. bør fastsættelsen af fælles frister til at opfylde visse forpligtelser eller fuldføre visse administrative trin bidrage til at klarlægge og strukturere forholdet mellem forsikringstagerne og institutionerne.

(7) Personer, der er omfattet af denne forordning, bør rettidigt modtage et svar på deres anmodninger fra den kompetente myndighed. Svar bør foreligge inden for de frister, der er fastsat i lovgivningen om social sikring i den pågældende medlemsstat, når der er fastsat sådanne frister. Det vil være ønskeligt, at medlemsstater, hvis lovgivning om social sikring ikke indeholder sådanne frister, overvejer at indføre dem og i nødvendigt omgang at gøre dem tilgængelige for de berørte personer.

(8) Medlemsstaterne, deres kompetente myndigheder og de sociale sikringsinstitutioner bør have mulighed for indbyrdes at indgå aftaler om forenklede procedurer og administrative ordninger, de finder mere effektive og bedre egnede i forbindelse med deres respektive sociale sikringsordninger. Sådanne ordninger bør dog ikke påvirke rettighederne for de personer, der er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004.

(9) Det sociale sikringsområdes iboende kompleksitet gør det påkrævet, at alle medlemsstaternes institutioner yder en særlig indsats for forsikringstagerne for ikke at straffe dem, der ikke har indsendt deres ansøgning eller bestemte oplysninger til den institution, der har beføjelse til at behandle ansøgningen i henhold til reglerne og procedurerne i forordning (EF) nr. 883/2004 og i nærværende forordning.

(10) For at fastslå, hvilken institution der er kompetent, dvs. den, hvis lovgivning skal anvendes, eller den, der skal foretage udbetalingen af visse ydelser, bør institutionerne i mere end én medlemsstat undersøge forsikringstagerens og familiemedlemmernes objektive situation. For at sikre, at den pågældende person er beskyttet, mens denne nødvendige informationsudveksling mellem institutionerne står på, bør det fastsættes, at vedkommende midlertidigt skal være omfattet af en lovgivning om social sikring.

▼B

(11) Medlemsstaterne bør samarbejde om at fastsætte bopælsstedet for en person, som denne forordning og forordning (EF) nr. 883/2004 finder anvendelse på, og i tilfælde af uenighed bør de tage hensyn til alle relevante kriterier for at løse problemet. Disse kan inkludere kriterier, der er henvist til i den relevante artikel i denne forordning.

(12) Mange af foranstaltningerne og procedurerne i nærværende forordning har til formål at gøre de kriterier, medlemsstaterne skal anvende i forbindelse med forordning (EF) nr. 883/2004, mere gennemsigtige. Sådanne foranstaltninger og procedurer er resultatet af De Europæiske Fællesskabers Domstols retspraksis, Den Administrative Kommissions afgørelser og erfaringerne fra over 30 års anvendelse af koordineringen af de sociale sikringsordninger set i lyset af traktatens grundlæggende friheder.

(13) Denne forordning omfatter foranstaltninger og procedurer til fremme af mobiliteten blandt arbejdstagere og arbejdsløse. Grænsearbejdere, der er blevet helt arbejdsløse, kan stille sig til rådighed for arbejdsformidlingerne i både bopælslandet og den medlemsstat, hvor den pågældende senest var beskæftiget. De bør imidlertid kun have ret til ydelser fra bopælsmedlemsstaten.

(14) Det er nødvendigt med visse specifikke regler og procedurer for at fastlægge, hvilken lovgivning der anvendes ved medregning af perioder i de forskellige medlemsstater, hvor en forsikringstager har tilbragt tid med at passe børn.

(15) Der bør også være procedurer, der imødekommer kravet om en afbalanceret udgiftsfordeling mellem medlemsstaterne. Navnlig med hensyn til ydelser ved sygdom bør sådanne procedurer tage højde for holdningen i dels de medlemsstater, der afholder udgifterne ved at give forsikringstagerne adgang til deres sundhedsvæsen, dels de medlemsstater, hvis institutioner afholder de økonomiske udgifter til naturalydelser modtaget af deres forsikringstagere i en anden medlemsstat end den, hvor de er bosat.

(16) Særligt i forbindelse med forordning (EF) nr. 883/2004 bør det gøres klarere, hvilke betingelser der gælder for overtagelse af udgifterne til naturalydelser ved sygdom i forbindelse med »planlagte behandlinger«, dvs. behandlinger, som en forsikringstager rejser til en anden medlemsstat end den, hvor vedkommende er forsikret eller er bosat, for at modtage. Det bør præciseres, hvilke forpligtelser forsikringstageren har med hensyn til at anmode om en forhåndstilladelse, og hvilke forpligtelser institutionen har over for patienten med hensyn til betingelserne for forhåndstilladelsen. Endvidere bør det præciseres, hvilke konsekvenser det har, at de økonomiske udgifter til behandling i en anden medlemsstat på grundlag af en forhåndstilladelse kan overtages.

(17) Denne forordning, især bestemmelserne om ophold uden for den kompetente medlemsstat og om planlagte behandlinger, bør ikke være til hinder for at anvende mere gunstige nationale bestemmelser, navnlig for så vidt angår refusion af udgifter, der er afholdt i en anden medlemsstat.

▼B

(18) Strammere procedurer til afkortning af fristerne for betaling af sådanne fordringer mellem medlemsstaternes institutioner er af afgørende betydning for at bevare tilliden i forbindelse med de indbyrdes forhold og for at imødekomme kravet om sund forvaltning af medlemsstaternes sociale sikringsordninger. Der bør derfor ske en opstramning af procedurerne for behandling af fordringer i forbindelse med ydelser ved sygdom og arbejdsløshed.

(19) Procedurerne for gensidig bistand mellem institutionerne med hensyn til inddrivelse af fordringer vedrørende socialsikring bør styrkes for at sikre en mere effektiv inddrivelse, og for at koordineringsreglerne kan fungere problemfrit. Effektiv inddrivelse er også et middel til at forebygge og bekæmpe misbrug og svig og en måde, hvorpå de sociale sikringsordningers holdbarhed kan sikres. Dette indebærer, at der vedtages nye procedurer med udgangspunkt i en række af de nuværende bestemmelser i Rådets direktiv 2008/55/EF af 26. maj 2008 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med visse bidrag, afgifter, skatter og andre foranstaltninger ([1]). Sådanne nye inddrivelsesprocedurer bør tages op til fornyet overvejelse på grundlag af erfaringerne efter fem års anvendelse og om nødvendigt tilpasses, navnlig for at sikre, at de fungerer fuldt ud.

(20) Med henblik på bestemmelserne om gensidig bistand vedrørende tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte ydelser, tilbagebetaling af foreløbige udbetalinger og bidrag, modregning og bistand ved inddrivelse af fordringer er den bistandssøgte medlemsstats kompetence begrænset til sager vedrørende eksekutionsforanstaltninger. Alle andre sager hører under den bistandssøgende medlemsstats kompetence.

(21) Når der træffes eksekutionsforanstaltninger i den bistandssøgte medlemsstat, betyder det ikke, at denne medlemsstat anerkender fordringens tilstedeværelse eller grundlag.

(22) Det er afgørende for et tillidsforhold til medlemsstaternes kompetente myndigheder og institutioner, at de berørte personer oplyses om deres rettigheder og forpligtelser. Oplysningerne bør omfatte vejledning om de administrative procedurer. Ved berørte personer forstås, alt afhængigt af situationen, forsikringstageren, medlemmer af vedkommendes familie og/eller efterladte eller andre personer.

(23) Målet for denne forordning, nemlig indførelse af koordineringsforanstaltninger, der skal sikre, at retten til fri bevægelighed reelt kan udøves, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af dens omfang og virkninger bedre gennemføres på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går forordningen ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

([1]) EUT L 150 af 10.6.2008, s. 28.

▼B

(24) Nærværende forordning bør erstatte Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, som flytter inden for Fællesskabet ([1]) —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

AFSNIT I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

KAPITEL I

Definitioner

Artikel 1

Definitioner

1. I denne forordning:

a) forstås ved »grundforordning«: forordning (EF) nr. 883/2004

b) forstås ved »gennemførelsesforordning«: denne forordning, samt

c) gælder definitionerne i grundforordningen.

2. Foruden definitionerne i stk. 1 forstås ved:

a) »kontaktpunkt«: en enhed, der fungerer:

i) som et elektronisk kontaktpunkt

ii) med automatisk rutning (routing) baseret på adressen, og

iii) med intelligent rutning baseret på software, som muliggør automatisk kontrol og rutning (f.eks. en kunstig intelligens-applikation) og/eller menneskelig indgriben.

b) »forbindelsesorgan«: enhver instans, der af en medlemsstats kompetente myndighed er udpeget for en eller flere af de sociale sikringsgrene, jf. artikel 3 i grundforordningen, og som har til opgave at besvare anmodninger om oplysninger og bistand med henblik på anvendelsen af grundforordningen og gennemførelsesforordningen, og som skal udføre de opgaver, der pålægges den i afsnit IV i gennemførelsesforordningen

c) »dokument«: et sæt oplysninger, uanset mediet, som er struktureret på en sådan måde, at det kan udveksles ad elektronisk vej, og som skal meddeles videre af hensyn til anvendelsen af grundforordningen og gennemførelsesforordningen

d) »struktureret elektronisk dokument«: ethvert struktureret dokument i et format, som er udformet til elektronisk udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne

([1]) EFT L 74 af 27.3.1972, s. 1.

▼B

e) »fremsendelse ad elektronisk vej«: fremsendelse af oplysninger ved hjælp af elektronisk databehandlingsudstyr (herunder digital komprimering), hvor der anvendes tråd, radio, optiske teknologier eller andre elektromagnetiske midler

f) »Revisionsudvalget«: det udvalg, der er omhandlet i artikel 74 i grundforordningen.

KAPITEL II

Bestemmelser om samarbejde og udveksling af oplysninger

Artikel 2

Omfanget af og reglerne for udveksling af oplysninger mellem institutionerne

1. I forbindelse med gennemførelsesforordningen baseres udvekslinger af oplysninger mellem medlemsstaternes myndigheder og institutioner og personer, der er omfattet af grundforordningen, på principperne om offentlig service, effektivitet, aktiv bistand, hurtig levering og tilgængelighed, herunder e-tilgængelighed, især for handicappede og ældre.

2. Institutionerne forelægger eller udveksler straks alle oplysninger, der er nødvendige for at fastsætte og bestemme rettigheder og forpligtelser for de personer, som grundforordningen finder anvendelse på. Oplysningerne overføres mellem medlemsstaterne enten direkte af institutionerne selv eller indirekte via forbindelsesorganerne.

3. Hvis en person ved en fejl har fremsendt oplysninger, dokumenter eller anmodninger til en institution på en anden medlemsstats område end den, hvor den institution, der er udpeget i henhold til gennemførelsesforordningen, er beliggende, videresender den første institution straks de pågældende oplysninger, dokumenter eller anmodninger til den institution, der er udpeget i henhold til gennemførelsesforordningen, med angivelse af den dato, hvor de første gang blev fremsendt. Denne dato er bindende for sidstnævnte institution. En medlemsstats institutioner skal imidlertid ikke holdes ansvarlige eller anses for at have truffet en afgørelse som følge af passivitet, fordi fremsendelsen af oplysninger, dokumenter eller anmodninger fra andre medlemsstaters institutioner er blevet forsinket.

4. Når oplysninger overføres indirekte via bestemmelsesmedlemsstatens forbindelsesorgan, starter fristerne for at besvare anmodningerne på den dato, hvor dette forbindelsesorgan modtog anmodningen, som om det var modtaget af institutionen i den pågældende medlemsstat.

Artikel 3

Omfanget af og reglerne for udveksling af oplysninger mellem de berørte personer og institutionerne

1. Medlemsstaterne påser, at de fornødne oplysninger er tilgængelige for de berørte personer, så disse får oplysninger om ændringer, som følger af grundforordningen og af gennemførelsesforordningen, således at de kan gøre deres rettigheder gældende. De stiller ligeledes brugervenlige tjenester til rådighed.

▼B

2. Personer, der er omfattet af grundforordningen, meddeler den relevante institution de oplysninger, dokumenter eller anden dokumentation, der er nødvendige for at fastslå deres eller deres familiers situation, for at fastslå eller bevare deres rettigheder og forpligtelser og for at fastlægge, hvilken lovgivning der skal anvendes, og hvilke forpligtelser der påhviler vedkommende under den pågældende lovgivning.

3. Ved indsamling, overførsel eller behandling af personoplysninger i medfør af den nationale lovgivning med henblik på at gennemføre grundforordningen bør medlemsstaterne sikre, at de berørte personer fuldt ud er i stand til at udøve deres rettigheder vedrørende beskyttelse af personoplysninger i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og fri udveksling af sådanne oplysninger.

4. I det omfang det er nødvendigt for anvendelsen af grundforordningen og gennemførelsesforordningen, videregiver de relevante institutioner oplysningerne og udsteder dokumenterne til de berørte personer straks og under alle omstændigheder inden for de frister, der er fastlagt i den pågældende medlemsstats lovgivning.

Den pågældende institution underretter ansøgeren, der har bopæl eller opholder sig i en anden medlemsstat, om sin afgørelse enten direkte eller gennem bopæls- eller opholdsmedlemsstatens forbindelsesorgan. Ved afslag på en ansøgning om ydelser skal den også angive årsagerne til afslaget samt klagemuligheder og -frister. En genpart af afgørelsen sendes til andre involverede institutioner.

Artikel 4

Format og metode i forbindelse med udveksling af oplysninger

1. Den Administrative Kommission fastsætter strukturen, indholdet, og formatet af, samt detaljerede ordninger vedrørende udvekslingen af dokumenter og strukturerede elektroniske dokumenter.

2. Oplysningerne overføres mellem institutionerne eller forbindelsesorganerne ad elektronisk vej, enten direkte eller indirekte via kontaktpunkterne, i et fælles, sikkert system, hvor tavshedspligten og beskyttelsen af udvekslingen af oplysninger er garanteret.

3. I kommunikationen med de berørte personer anvender de relevante institutioner de ordninger, der er bedst egnede i hvert enkelt tilfælde, og de foretrækker så vidt muligt anvendelsen af elektroniske midler. Den Administrative Kommission fastlægger de praktiske regler for fremsendelsen af oplysninger, dokumenter eller afgørelser til den pågældende person ad elektronisk vej.

Artikel 5

Den juridiske værdi af dokumenter og anden dokumentation, der er udstedt i en anden medlemsstat

1. De dokumenter, der er udstedt af en medlemsstats institution, og som viser en persons situation i forbindelse med anvendelsen af grundforordningen og gennemførelsesforordningen, og anden dokumentation, på grundlag af hvilken der er udstedt dokumenter, skal accepteres af de øvrige medlemsstaters institutioner, så længe de ikke er blevet trukket tilbage eller erklæret ugyldige af den medlemsstat, hvor de er udstedt.

▼B

2. Hvis der rejses tvivl om dokumentets gyldighed eller om rigtigheden af de faktiske omstændigheder, som oplysningerne i dokumentet bygger på, anmoder institutionen i den medlemsstat, der modtager dokumentet, den udstedende institution om de fornødne uddybende forklaringer og evt. om, at dokumentet trækkes tilbage. Den udstedende institution tager grundene til udstedelsen af dokumentet op til revision og trækker det om nødvendigt tilbage.

3. I medfør af stk. 2 foretager institutionen på opholds- eller bopælsstedet, hvis der rejses tvivl om de oplysninger, som de pågældende personer har fremlagt, gyldigheden af et dokument eller af underbyggende dokumentation eller om rigtigheden af de faktiske omstændigheder, som oplysningerne i dokumentet bygger på, efter anmodning fra den kompetente institution den nødvendige kontrol af disse oplysninger eller dokumenter, så vidt dette er muligt.

4. Hvis de berørte institutioner ikke når til enighed, kan sagen forelægges for Den Administrative Kommission af de kompetente myndigheder tidligst en måned efter datoen for forelæggelsen af anmodningen fra den institution, der modtog dokumentet. Den Administrative Kommission skal søge at forlige synspunkterne inden for seks måneder efter den dato, hvor den fik sagen forelagt.

Artikel 6

Midlertidig anvendelse af en lovgivning og foreløbig tilkendelse af ydelser

1. Medmindre andet er fastsat i gennemførelsesforordningen, gælder det, at hvis der er uenighed mellem institutionerne eller myndighederne i to eller flere medlemsstater om, hvilken lovgivning der skal anvendes, bliver den berørte person midlertidigt omfattet af lovgivningen i en af disse medlemsstater, idet prioriteringsrækkefølgen fastsættes som følger:

a) lovgivningen i den medlemsstat, hvor personen faktisk har lønnet beskæftigelse eller udøver selvstændig virksomhed, forudsat at den lønnede beskæftigelse eller den selvstændige virksomhed kun udøves i én medlemsstat

▼M2

b) lovgivningen i den medlemsstat, hvor personen har bopæl, hvis personen har lønnet beskæftigelse eller udøver selvstændig virksomhed i to eller flere medlemsstater og udøver en del af sin virksomhed i bopælsmedlemsstaten, eller hvis vedkommende hverken har lønnet beskæftigelse eller udøver selvstændig virksomhed

c) i alle andre tilfælde lovgivningen i den medlemsstat, hvis lovgivning der først blev anmodet om anvendelse af, hvis personen udøver sin virksomhed i to eller flere medlemsstater.

▼B

2. I tilfælde af uenighed mellem institutionerne eller myndighederne i to eller flere medlemsstater med hensyn til, hvilken institution der skal udrede natural- eller kontantydelserne, modtager den pågældende, som ville kunne gøre krav på ydelser, hvis en sådan uenighed ikke forelå, foreløbige ydelser efter den lovgivning, der gælder for institutionen på den pågældendes bopælssted, eller — hvis den pågældende ikke er bosat på en af de berørte medlemsstaters område — efter den lovgivning, der gælder for den institution, hvortil anmodningen først blev indgivet.

▼B

3. Hvis de berørte institutioner eller myndigheder ikke når til enighed, kan sagen forelægges for Den Administrative Kommission af de kompetente myndigheder tidligst en måned efter den dato, hvor uenigheden som nævnt i stk. 1 eller 2 opstod. Den Administrative Kommission forsøger at forlige synspunkterne inden for seks måneder efter den dato, hvor den fik sagen forelagt.

4. Hvis det enten fastslås, at den lovgivning, der skal anvendes, ikke er den lovgivning, der gælder i den medlemsstat, hvor den midlertidige optagelse i en forsikringsordning har fundet sted, eller at den institution, der har tilkendt de foreløbige ydelser, ikke var den kompetente institution, anses den institution, der fastslås som kompetent, for at være dette med tilbagevirkende kraft, som om der ikke havde været nogen uenighed, senest enten fra den dato, hvor den midlertidige optagelse begyndte, eller fra den første foreløbige tilkendelse af de pågældende ydelser.

5. Om nødvendigt regulerer den institution, der fastslås som kompetent, og den institution, der har udbetalt kontantydelser foreløbigt eller har modtaget bidrag foreløbigt, den pågældende persons økonomiske situation med hensyn til foreløbigt betalte kontantbidrag og -ydelser i overensstemmelse med afsnit IV, kapitel III, i gennemførelsesforordningen.

Naturalydelser, der tilkendes foreløbigt af en institution efter stk. 2, refunderes af den kompetente institution efter afsnit IV i gennemførelsesforordningen.

Artikel 7

Foreløbig beregning af ydelser og bidrag

1. Medmindre andet er fastsat i gennemførelsesforordningen, gælder det, at hvis en person er berettiget til en ydelse eller skal betale et bidrag efter grundforordningen, og den kompetente institution ikke råder over alle de oplysninger om situationen i en anden medlemsstat, der er nødvendige for at foretage den endelige beregning af ydelsens eller bidragets størrelse, tilkender denne institution efter anmodning fra den berørte person ydelsen eller beregner bidraget på foreløbig basis, hvis en sådan beregning er mulig på grundlag af de oplysninger, den pågældende institution har til sin rådighed.

2. Der foretages en ny beregning af ydelsen eller bidraget, når al den nødvendige dokumentation eller alle de nødvendige dokumenter er forelagt den pågældende institution.

KAPITEL III

Andre almindelige bestemmelser om anvendelsen af grundforordningen

Artikel 8

Administrative aftaler mellem to eller flere medlemsstater

1. Bestemmelserne i gennemførelsesforordningen træder i stedet for de bestemmelser, der er fastsat i aftaler om anvendelse af de overenskomster, der er omhandlet i artikel 8, stk. 1, i grundforordningen, bortset fra de bestemmelser, der vedrører aftaler om overenskomster, der er anført i bilag II til grundforordningen, og forudsat at bestemmelserne i de pågældende aftaler er anført i bilag 1 til gennemførelsesforordningen.

▼B

2. Medlemsstater kan om nødvendigt indbyrdes indgå aftaler om anvendelse af de overenskomster, der er omhandlet i artikel 8, stk. 2, i grundforordningen, forudsat at aftalerne ikke forringer de berørte personers rettigheder og forpligtelser og er anført i bilag 1 til gennemførelsesforordningen.

Artikel 9

Andre procedurer aftalt mellem myndigheder og institutioner

1. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan aftale andre procedurer end dem, der er fastsat i gennemførelsesforordningen, forudsat at sådanne procedurer ikke forringer de berørte personers rettigheder eller forpligtelser.

2. Den Administrative Kommission underrettes om således indgåede aftaler, og de anføres i bilag 1 til gennemførelsesforordningen.

3. Bestemmelser, der er indeholdt i gennemførelsesaftaler, der er indgået mellem to eller flere medlemsstater med samme formål som, eller som svarer til dem, der er indeholdt i stk. 2, og som er i kraft dagen før gennemførelsesforordningens ikrafttræden og er indeholdt i bilag 5 til forordning (EØF) nr. 574/72, finder fortsat anvendelse med henblik på forbindelser mellem disse medlemsstater, forudsat at de også er indeholdt i bilag 1 til gennemførelsesforordningen.

Artikel 10

Forbud mod dobbeltydelser

Uanset, hvad der måtte være fastsat i andre bestemmelser i grundforordningen, gælder det, at når de ydelser, der kan kræves udbetalt efter lovgivningen i to eller flere medlemsstater, samtidigt nedsættes, inddrages midlertidigt eller bortfalder, divideres de ydelsesbeløb, som ikke udbetales ved en streng anvendelse af de i de berørte medlemsstaters lovgivning fastsatte bestemmelser om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser, med det antal ydelser, som skal nedsættes, inddrages midlertidigt eller bortfalde.

Artikel 11

Elementer til brug ved fastsættelse af bopæl

1. Hvis der er uenighed mellem institutioner i to eller flere medlemsstater om fastsættelse af bopælen for en person, der er omfattet af grundforordningen, fastsætter de pågældende institutioner ved fælles aftale, hvor den pågældende persons interessecenter er, på grundlag af en samlet vurdering af alle tilgængelige oplysninger om relevante forhold, der i givet fald bl.a. kan omfatte:

a) varigheden og kontinuiteten af personens tilstedeværelse på de berørte medlemsstaters områder

b) den pågældende persons situation, herunder:

   i) arten af og de specifikke forhold i forbindelse med den virksomhed, der udøves, navnlig det sted, hvor denne virksomhed sædvanligvis udøves, virksomhedens faste karakter og en arbejdskontrakts varighed

   ii) vedkommendes familiemæssige situation og familiemæssige bånd

▼B

iii) udøvelsen af ulønnet virksomhed

iv) når det drejer sig om studerende, deres indtægtskilde

v) vedkommendes boligsituation, især hvor fast den er

vi) den medlemsstat, hvor den pågældende anses for at have skattemæssig bopæl.

2. Hvis de berørte institutioner ikke kan nå til enighed under hensyntagen til de forskellige kriterier baseret på relevante kendsgerninger i stk. 1, betragtes den pågældende persons hensigt, som den fremgår af sådanne kendsgerninger og omstændigheder, bl.a. årsagerne til, at den pågældende er flyttet, som afgørende ved fastsættelsen af vedkommendes faktiske bopælssted.

Artikel 12

Sammenlægning af perioder

1. Ved anvendelsen af artikel 6 i grundforordningen henvender den kompetente institution sig til institutionerne i de medlemsstater, hvis lovgivning den pågældende person også var undergivet, for at få fastlagt alle de perioder, der er tilbagelagt efter deres lovgivning.

2. De respektive forsikrings- eller beskæftigelsesperioder, eller perioder med selvstændig virksomhed eller bopælsperioder, hvor den pågældende har været underlagt en medlemsstats lovgivning, lægges til de perioder, hvor den pågældende har været underlagt enhver anden medlemsstats lovgivning, for så vidt det er nødvendigt ved anvendelsen af artikel 6 i grundforordningen, og forudsat at disse perioder ikke er helt eller delvis sammenfaldende.

3. Når en forsikrings- eller bopælsperiode, hvor den pågældende har været underlagt en medlemsstats lovgivning om en tvungen forsikring, falder sammen med en forsikringsperiode, hvor den pågældende har været underlagt en anden medlemsstats lovgivning om en frivillig forsikring eller en frivillig fortsat forsikring, medregnes alene den periode, som er tilbagelagt efter den tvungne forsikring.

4. Når en forsikrings- eller bopælsperiode, der ikke er en ligestillet periode, hvor den pågældende har været underlagt en medlemsstats lovgivning, er sammenfaldende med en tilsvarende periode, hvor den pågældende har været underlagt en anden medlemsstats lovgivning, medregnes alene den periode, som ikke er en ligestillet periode.

5. En efter lovgivningen i to eller flere medlemsstater ligestillet periode skal alene medregnes af institutionen i den medlemsstat, i henhold til hvis lovgivning forsikringstageren senest har været tvungent forsikret forud for den nævnte periode. Hvis den pågældende person ikke var tvungent forsikret efter lovgivningen i en medlemsstat forud for den nævnte periode, medregnes denne af institutionen i den medlemsstat, i hvilken den pågældende første gang efter den nævnte periode blev tvungent forsikret.

▼B

6. Hvis det tidsrum, hvor den pågældende i visse forsikrings- eller bopælsperioder, har været underlagt en medlemsstats lovgivning, ikke kan fastslås med bestemthed, antages det, at disse perioder ikke falder sammen med forsikrings- eller bopælsperioder, hvor den pågældende har været underlagt en anden medlemsstats lovgivning, og de skal, hvis det er fordelagtigt, medregnes ved sammenlægning af perioder, for så vidt de med rimelighed kan komme i betragtning i dette øjemed.

Artikel 13

Regler for omregning af perioder

1. Hvor perioder, hvor den pågældende har været underlagt en medlemsstats lovgivning, udtrykkes i andre tidsenheder end dem, der anvendes i en anden medlemsstats lovgivning, sker den for sammenlægningen nødvendige omregning i henhold til grundforordningens artikel 6, efter følgende regler:

a) den periode, der skal anvendes som grundlag for omregningen, meddeles af institutionen i den medlemsstat, hvis lovgivning den pågældende var underlagt i perioden.

b) hvis der er tale om ordninger, hvor perioderne udtrykkes i dage, sker omregningen fra dage til andre enheder og omvendt og mellem forskellige ordninger baseret på dage, efter følgende tabel:

Ordning baseret på	1 dag svarer til	1 uge svarer til	1 måned svarer til	1 kvartal svarer til	Højeste antal dage i et kalenderår
5 dage	9 timer	5 dage	22 dage	66 dage	264 dage
6 dage	8 timer	6 dage	26 dage	78 dage	312 dage
7 dage	6 timer	7 dage	30 dage	90 dage	360 dage

c) hvis der er tale om ordninger, hvor perioderne udtrykkes i andre enheder end dage

i) svarer tre måneder eller 13 uger til et kvartal og omvendt

ii) svarer et år til fire kvartaler, 12 måneder eller 52 uger og omvendt

iii) ved omregning af uger til måneder og omvendt omregnes uger og måneder til dage i overensstemmelse med omregningsreglerne for ordninger baseret på seks dage i tabellen i litra b).

d) hvis der er tale om perioder udtrykt i brøkdele, omregnes disse tal til den nærmeste mindre, hele enhed efter reglerne i litra b) og c). Brøkdele af år omregnes til måneder, medmindre den pågældende ordning er baseret på kvartaler.

e) hvis resultatet af omregningen i henhold til dette stykke er en brøkdel af en enhed, anvendes den nærmeste højere, hele enhed som resultat af omregningen i henhold til dette stykke.

▼B

2. Anvendelsen af stk. 1 kan ikke medføre, at der for samtlige de i et kalenderår tilbagelagte perioder medregnes et tidsrum, der i alt overstiger antallet af dage i den sidste kolonne i skemaet i stk. 1, litra b), 52 uger, 12 måneder eller fire kvartaler.

Hvis de perioder, der skal omregnes, svarer til det maksimale antal årlige perioder i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor de er tilbagelagt, kan anvendelsen af stk. 1 ikke inden for et kalenderår medføre perioder, der er kortere end det mulige maksimale årlige antal perioder, der er fastsat i henhold til den pågældende lovgivning.

3. Omregningen skal foretages enten på én gang for alle de perioder, der meddeles som det samlede antal, eller for hvert enkelt år, hvis perioderne meddeles fra år til år.

4. Når en institution meddeler perioder udtrykt i dage, skal den samtidig oplyse, om den ordning, den administrerer, er baseret på fem dage, seks dage eller syv dage.

AFSNIT II

FASTLÆGGELSE AF, HVILKEN LOVGIVNING DER SKAL ANVENDES

Artikel 14

Uddybning af artikel 12 og 13 i grundforordningen

1. Ved anvendelsen af artikel 12, stk. 1, i grundforordningen kan en »person, der har lønnet beskæftigelse i en medlemsstat for en arbejdsgiver, som normalt udøver sin virksomhed i denne medlemsstat, og som af denne arbejdsgiver udsendes i en anden medlemsstat«, være en person, som ansættes med henblik på at blive udsendt til en anden medlemsstat, forudsat at den pågældende person umiddelbart inden starten af sin ansættelse allerede er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, hvor vedkommendes arbejdsgiver er etableret.

2. Ved anvendelsen af artikel 12, stk. 1, i grundforordningen henviser ordene »som normalt udøver sin virksomhed i denne medlemsstat« til en arbejdsgiver, der normalt udøver omfattende virksomhed, der ikke blot er intern forvaltning, i den medlemsstat, hvor vedkommende er etableret, idet der tages hensyn til alle kriterier, der karakteriserer den virksomhed, der udøves af den pågældende virksomhed. De relevante kriterier skal tilpasses hver enkelt arbejdsgivers særlige karakteristika og det reelle indhold af den virksomhed, der udøves.

3. Ved anvendelsen af artikel 12, stk. 2, i grundforordningen forstås ved »en person, der normalt udøver selvstændig virksomhed« en person, der sædvanligvis udøver omfattende virksomhed på den medlemsstats område, hvor vedkommende er etableret. Vedkommende skal navnlig have udøvet sin virksomhed i nogen tid forud for den dato, hvor han ønsker at drage fordel af bestemmelserne i den nævnte artikel, og under enhver periode med midlertidig virksomhed i en anden medlemsstat skal vedkommende fortsat opfylde betingelserne for at udøve sin virksomhed i den medlemsstat, hvor vedkommende er etableret, for at virksomheden kan fortsættes, når vedkommende vender tilbage.

▼B

4. Ved anvendelsen af artikel 12, stk. 2, i grundforordningen er kriteriet for at fastslå, om den virksomhed, en selvstændig erhvervsdrivende skal udøve i en anden medlemsstat, er en »lignende« virksomhed i forhold til den normalt udøvede selvstændige virksomhed, aktivitetens reelle indhold og ikke det, at den af den anden medlemsstat måtte være betegnet som lønnet beskæftigelse eller selvstændig virksomhed.

▼M2

5. Ved anvendelsen af artikel 13, stk. 1, i grundforordningen er en person, der »normalt har lønnet beskæftigelse i to eller flere medlemsstater«, navnlig en person, der samtidig eller skiftevis for samme virksomhed eller arbejdsgiver eller for forskellige virksomheder eller arbejdsgivere udøver en eller flere særskilte former for virksomhed i to eller flere medlemsstater.

5a. Ved anvendelsen af afsnit II i grundforordningen er »hjemsted eller forretningssted« det hjemsted eller det forretningssted, hvor virksomhedens væsentlige beslutninger træffes, og hvor den centrale administrations funktioner udføres.

Ved anvendelsen af artikel 13, stk. 1, i grundforordningen er et ansat flyve- eller kabinebesætningsmedlem, der normalt udfører passager- eller fragttjenester i to eller flere medlemsstater, omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, hvor hjemmebasen, som defineret i bilag III til Rådets forordning (EØF) nr. 3922/91 af 16. december 1991 om harmonisering af tekniske krav og administrative procedurer inden for civil luftfart ([1]), befinder sig.

5b. Der ses bort fra virksomhed af marginalt omfang ved fastlæggelse af, hvilken lovgivning der finder anvendelse i henhold til artikel 13 i grundforordningen. Artikel 16 i gennemførelsesforordningen finder anvendelse i alle tilfælde, der er omfattet af nærværende artikel.

▼B

6. Ved anvendelsen af artikel 13, stk. 2, i grundforordningen er en person, der »normalt udøver selvstændig virksomhed i to eller flere medlemsstater«, navnlig en person, der samtidig eller skiftevis udøver en eller flere særskilte former for selvstændig virksomhed, uanset denne selvstændige virksomheds art, i to eller flere medlemsstater.

7. For at kunne sondre mellem den virksomhed, der udøves i henhold til stk. 5 og 6, og situationer, der er beskrevet i artikel 12, stk. 1 og 2, i grundforordningen, er varigheden af den virksomhed, der udøves i en eller flere andre medlemsstater, afgørende (om den har varig karakter, ad hoc-karakter eller midlertidig karakter). Der skal i den sammenhæng foretages en samlet vurdering af alle relevante forhold, herunder navnlig, når det drejer sig om en arbejdstager, arbejdsstedet, således som det er fastsat i arbejdskontrakten.

8. Ved anvendelsen af artikel 13, stk. 1 og 2, i grundforordningen udøves »en væsentlig del af beskæftigelsen/virksomheden« i en medlemsstat, når en kvantitativt væsentlig del af alle arbejdstagerens eller den selvstændige erhvervsdrivendes aktiviteter udøves i den pågældende medlemsstat, uden at det nødvendigvis drejer sig om hovedparten af disse aktiviteter.

([1]) EFT L 373 af 31.12.1991, s. 4.

▼B

For at afgøre, om en væsentlig del af aktiviteten udøves i en medlemsstat, tages følgende vejledende kriterier i betragtning:

a) ved lønnet beskæftigelse: arbejdstid og/eller løn, og

b) ved selvstændig virksomhed: omsætning, arbejdstid, antallet af leverede tjenesteydelser og/eller indtægt.

I forbindelse med en samlet vurdering gælder det, at når mindre end 25 % med hensyn til ovennævnte kriterier er opfyldt, indikerer dette, at en væsentlig del af aktiviteten ikke udøves i den pågældende medlemsstat.

9. Ved anvendelsen af artikel 13, stk. 2, litra b), i grundforordningen fastlægges en selvstændig erhvervsdrivendes »interessecenter«, ved at samtlige aspekter af vedkommendes erhvervsmæssige virksomhed tages i betragtning, herunder navnlig det sted, hvor den pågældendes faste og permanente forretningssted er beliggende, virksomhedens sædvanlige karakter eller varighed, antallet af leverede tjenesteydelser og den pågældendes hensigter, således som de fremgår af omstændighederne.

10. Når det skal afgøres, hvilken lovgivning der finder anvendelse i henhold til stk. 8 og 9, tager de berørte institutioner den forventede situation i de næstfølgende 12 kalendermåneder i betragtning.

11. Hvis en person har lønnet beskæftigelse i to eller flere medlemsstater for en arbejdsgiver, der er etableret uden for Unionens område, og hvis vedkommende er bosat i en medlemsstat uden at udøve væsentlig aktivitet der, er vedkommende omfattet af lovgivningen i bopælsmedlemsstaten.

Artikel 15

Procedurer ved anvendelse af artikel 11, stk. 3, litra b) og d), artikel 11, stk. 4, og artikel 12 i grundforordningen (om meddelelse af oplysninger til de berørte institutioner)

1. Hvor en person udøver sin aktivitet i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat i henhold til afsnit II i grundforordningen, underretter arbejdsgiveren eller den berørte person, hvis det drejer sig om en person, der ikke har lønnet beskæftigelse, den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse, om muligt på forhånd, jf. dog artikel 16 i gennemførelsesforordningen.

►M2 Denne institution udsteder til den berørte person den attest, som er omhandlet i artikel 19, stk. 2, i gennemførelsesforordningen, og stiller straks oplysninger om, hvilken lovgivning der finder anvendelse på den pågældende person i henhold til artikel 11, stk. 3, litra b), eller artikel 12 i grundforordningen, til rådighed for den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor aktiviteten udøves. ◄

2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på personer, der er omfattet af artikel 11, stk. 3, litra d), i grundforordningen.

▼B

3. En arbejdsgiver som omhandlet i artikel 11, stk. 4, i grundforordningen, der har en arbejdstager om bord på et skib, der fører en anden medlemsstats flag, skal underrette den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse, herom, om muligt på forhånd. Denne institution stiller straks oplysninger om, hvilken lovgivning der finder anvendelse på den berørte person i henhold til artikel 11, stk. 4, i grundforordningen, til rådighed for den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvis flag føres af det skib, på hvilket arbejdstageren skal udøve aktiviteten.

Artikel 16

Procedure ved anvendelse af artikel 13 i grundforordningen

1. En person, der udøver aktiviteter i to eller flere medlemsstater, underretter den institution, som er udpeget af den kompetente myndighed i bopælsmedlemsstaten, herom.

2. Den udpegede institution på bopælsstedet, fastlægger straks, hvilken lovgivning den pågældende skal være omfattet af, under hensyntagen til artikel 13 i grundforordningen og artikel 14 i gennemførelsesforordningen. Denne første fastlæggelse er midlertidig. Institutionen underretter de udpegede institutioner i de enkelte medlemsstater, hvor aktiviteten udøves, om den midlertidige fastlæggelse.

3. Den midlertidige fastlæggelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes, jf. stk. 2, bliver endelig senest to måneder efter, at de institutioner, som er udpeget af de kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater, er blevet underrettet herom i overensstemmelse med stk. 2, medmindre det allerede er endeligt fastlagt i henhold til stk. 4, hvilken lovgivning der skal anvendes, eller mindst en af de pågældende institutioner inden udgangen af tomånedersperioden meddeler den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i bopælsmedlemsstaten, at den endnu ikke kan godkende fastlæggelsen eller er uenig heri.

4. Såfremt der på grund af usikkerhed om, hvilken lovgivning der skal anvendes, må optages kontakter mellem institutionerne eller myndighederne i to eller flere medlemsstater efter anmodning fra en eller flere af de institutioner, der er udpeget af de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater, eller fra de kompetente myndigheder selv, fastlægges det ved fælles aftale, hvilken lovgivning der skal gælde for den pågældende, under hensyntagen til artikel 13 i grundforordningen og de relevante bestemmelser i artikel 14 i gennemførelsesforordningen.

Er der uenighed mellem de berørte institutioner eller kompetente myndigheder, søger de pågældende at nå til enighed i overensstemmelse med ovennævnte betingelser, og artikel 6 i gennemførelsesforordningen finder anvendelse.

5. Den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning er fastlagt til at skulle anvendes midlertidigt eller endeligt, underretter straks den pågældende person herom.

6. Hvis den pågældende person undlader at afgive de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, finder denne artikel anvendelse på initiativ af den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i bopælsmedlemsstaten, så snart denne institution har fået underretning om den pågældendes situation, eventuelt via en anden berørt institution.

▼B

Artikel 17

Procedure ved anvendelse af artikel 15 i grundforordningen

Kontraktansatte i De Europæiske Fællesskaber benytter ved ansættelseskontraktens undertegnelse deres ret til at vælge, jf. artikel 15 i grundforordningen. Den myndighed, der er beføjet til at indgå denne kontrakt, underretter den udpegede institution i den medlemsstat, hvis lovgivning den kontraktansatte i De Europæiske Fællesskaber har valgt at være omfattet af.

Artikel 18

Procedure ved anvendelse af artikel 16 i grundforordningen

En anmodning fra arbejdsgiveren eller den berørte person om undtagelse fra artikel 11-15 i grundforordningen forelægges, om muligt på forhånd, den kompetente myndighed eller det organ, som er udpeget af den nævnte myndighed, i den medlemsstat, hvis lovgivning arbejdstageren eller den berørte person ønsker anvendt.

Artikel 19

Underretning af berørte personer og arbejdsgivere

1. Den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning skal anvendes i henhold til afsnit II i grundforordningen, underretter den berørte person og, hvis det er relevant, dennes arbejdsgiver(e) om de forpligtelser, der er indeholdt i den pågældende lovgivning. Institutionen yder dem den fornødne bistand til at overholde de formaliteter, der foreskrives af den pågældende lovgivning.

2. Efter anmodning fra den berørte person eller arbejdsgiveren attesterer den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning skal anvendes i medfør af en bestemmelse i afsnit II i grundforordningen, at sådan lovgivning finder anvendelse med angivelse af evt. slutdato og betingelser.

Artikel 20

Samarbejde mellem institutioner

1. De relevante institutioner sender den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse på en person i henhold til afsnit II i grundforordningen, de nødvendige oplysninger til fastsættelse af den dato, fra hvilken denne lovgivning finder anvendelse, og de bidrag, som den pågældende og dennes arbejdsgiver(e) har pligt til at indbetale i henhold til denne lovgivning.

2. Den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse i henhold til afsnit II i grundforordningen, stiller oplysninger om, fra hvilken dato denne lovgivning finder anvendelse, til rådighed for den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvis lovgivning den pågældende sidst har været omfattet af.

▼B

Artikel 21

Arbejdsgiverens forpligtelser

1. En arbejdsgiver, der har sit hjemsted eller forretningssted uden for den kompetente medlemsstat, skal overholde alle de forpligtelser, der er foreskrevet i den lovgivning, der finder anvendelse i forhold til sine arbejdstagere, bl.a. pligten til at betale de bidrag, den pågældende lovgivning foreskriver, som om vedkommende havde sit hjemsted eller forretningssted i den kompetente medlemsstat.

2. En arbejdsgiver, der ikke har noget forretningssted i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse, kan aftale med en arbejdstager, at denne på arbejdsgiverens vegne opfylder de forpligtelser, der påhviler arbejdsgiveren med hensyn til betaling af bidrag, dog med forbehold af arbejdsgiverens underliggende forpligtelser. Arbejdsgiveren skal sende en meddelelse om en sådan aftale til den kompetente institution i den pågældende medlemsstat.

AFSNIT III

SÆRLIGE BESTEMMELSER FOR DE FORSKELLIGE KATEGORIER AF YDELSER

KAPITEL 1

Ydelser ved sygdom og moderskab og dermed ligestillede ydelser ved faderskab

Artikel 22

Almindelige gennemførelsesbestemmelser

1. De kompetente myndigheder eller institutioner sikrer, at alle nødvendige oplysninger om procedurer og betingelser for udredning af naturalydelser gøres tilgængelige for forsikringstagerne, når sådanne ydelser modtages i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor den kompetente institution er beliggende.

2. Uanset artikel 5, litra a), i grundforordningen kan en medlemsstat kun blive ansvarlig for udgifterne til ydelser i overensstemmelse med artikel 22 i grundforordningen, hvis forsikringstageren enten har ansøgt om pension i henhold til denne medlemsstats lovgivning, eller i overensstemmelse med artikel 23-30 i grundforordningen, hvis forsikringstageren modtager pension i henhold til denne medlemsstats lovgivning.

Artikel 23

Bestemmelser om, hvilken ordning der skal finde anvendelse i tilfælde, hvor der er mere end én ordning i bopæls- eller opholdsmedlemsstaten

Såfremt lovgivningen i bopæls- eller opholdsmedlemsstaten omfatter mere end én forsikringsordning for sygdom, moderskab eller faderskab for mere end én kategori af forsikrede, er det lovgivningen vedrørende den almindelige ordning for arbejdstagere, der skal finde anvendelse i forbindelse med artikel 17, artikel 19, stk. 1, og artikel 20, 22, 24 og 26 i grundforordningen.

▼B

Artikel 24

Bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat

1. Ved anvendelsen af artikel 17 i grundforordningen skal forsikringstageren og/eller dennes familiemedlemmer lade sig registrere hos bopælsstedets institution. Vedkommendes ret til naturalydelser i bopælsmedlemsstaten attesteres ved et dokument udstedt af den kompetente institution på anmodning af forsikringstageren eller på anmodning af bopælsstedets institution.

2. Det dokument, der er omhandlet i stk. 1, forbliver gyldigt, indtil den kompetente institution underretter bopælsstedets institution om, at det er annulleret.

Bopælsstedets institution underretter den kompetente institution om enhver registrering i henhold til stk. 1 og om enhver ændring eller annullering af denne registrering.

3. Denne artikel finder tilsvarende anvendelse på de personer, der er omhandlet i artikel 22, 24, 25 og 26 i grundforordningen.

Artikel 25

Ophold i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat

A. *Procedure og rettighedernes rækkevidde*

1. Ved anvendelsen af artikel 19 i grundforordningen forelægger forsikringstageren behandleren i opholdsmedlemsstaten et dokument, der er udstedt af den kompetente institution, og hvoraf det fremgår, at vedkommende er berettiget til naturalydelser. Hvis forsikringstageren ikke er i besiddelse af et sådant dokument, retter opholdsstedets institution efter anmodning, eller hvis det i øvrigt er nødvendigt, henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe et.

2. Dokumentet attesterer, at forsikringstageren er berettiget til naturalydelser på betingelserne i artikel 19 i grundforordningen på samme vilkår som personer, der er forsikret i henhold til opholdsmedlemsstatens lovgivning.

3. De naturalydelser, der er omhandlet i grundforordningens artikel 19, stk. 1, henviser til de naturalydelser, der tilkendes i opholdsmedlemsstaten i henhold til dennes lovgivning, og som bliver nødvendige af lægelige grunde for at forhindre, at forsikringstageren, inden det planlagte opholds ophør, bliver tvunget til at vende tilbage til den kompetente medlemsstat for dér at modtage den nødvendige behandling.

B. *Procedure og bestemmelser vedrørende overtagelse og refusion af naturalydelser*

4. Hvis forsikringstageren reelt helt eller delvist har afholdt udgifterne til naturalydelser, der er udredt i henhold til artikel 19 i grundforordningen, og hvis den lovgivning, der anvendes af opholdsstedets institution, giver en forsikringstager mulighed for refusion af disse udgifter, kan vedkommende sende en refusionsanmodning til opholdsstedets institution. I dette tilfælde refunderer denne institution direkte forsikringstageren det beløb, der svarer til udgifterne til ydelserne inden for de rammer og refusionssatsbestemmelser, der er fastlagt i den lovgivning, den anvender.

▼B

5. Hvis der ikke er anmodet om udgiftsrefusion direkte fra opholdsstedets institution, får den pågældende refunderet de afholdte udgifter af den kompetente institution i overensstemmelse med de refusionssatser, der administreres af opholdsstedets institution, eller de beløb, som opholdsstedets institution ville have fået refunderet, hvis artikel 62 i gennemførelsesforordningen havde fundet anvendelse i det pågældende tilfælde.

Opholdsstedets institution skal efter anmodning give den kompetente institution alle nødvendige oplysninger om disse satser eller beløb.

6. Uanset stk. 5 kan den kompetente institution refundere de udgifter, der er afholdt inden for de rammer og refusionssatsbestemmelser, der er fastlagt i den lovgivning, den anvender, forudsat at forsikringstageren har givet sit samtykke til, at denne bestemmelse anvendes.

7. Hvis opholdsmedlemsstatens lovgivning ikke indeholder bestemmelser om refusion i henhold til stk. 4 og 5 i det pågældende tilfælde, kan den kompetente institution refundere udgifterne inden for de rammer og refusionstakstbestemmelser, der er fastlagt i den lovgivning, den anvender, uden forsikringstagerens samtykke.

8. Refusionen til forsikringstageren må under alle omstændigheder ikke overstige de udgifter, som vedkommende har afholdt.

9. Hvor det drejer sig om betydelige udgifter, kan den kompetente institution yde forsikringstageren et passende forskud, så snart vedkommende har indgivet refusionsansøgningen til den nævnte institution.

C. *Familiemedlemmer*

10. Stk. 1-9 finder tilsvarende anvendelse på en forsikringstagers familiemedlemmer.

Artikel 26

Planlagte behandlinger

A. *Procedure for forhåndstilladelse*

1. Ved anvendelsen af artikel 20, stk. 1, i grundforordningen forelægger forsikringstageren opholdsstedets institution et dokument udstedt af den kompetente institution. Ved anvendelsen af denne artikel er den kompetente institution den institution, som afholder udgifterne ved den planlagte behandling; i de tilfælde, der er nævnt i artikel 20, stk. 4, og artikel 27, stk. 5, i grundforordningen, hvor de naturalydelser, der tilkendes i bopælsmedlemsstaten, refunderes på grundlag af faste beløb, er den kompetente institution bopælsstedets institution.

2. Hvis en forsikringstager ikke har bopæl i den kompetente medlemsstat, anmoder vedkommende om tilladelse fra bopælsstedets institution, som fremsender den til den kompetente institution med det samme.

I dette tilfælde attesterer bopælsstedets institution i en erklæring, om betingelserne i artikel 20, stk. 2, andet punktum, i grundforordningen er opfyldt i bopælsmedlemsstaten.

▼B

Den kompetente institution kan kun nægte at give den ønskede tilladelse, hvis betingelserne i artikel 20, stk. 2, andet punktum, i grundforordningen ikke er opfyldt i forsikringstagerens bopælsmedlemsstat ifølge en vurdering foretaget af bopælsstedets institution, eller hvis den samme behandling kan gives i den kompetente medlemsstat inden for en frist, der er lægeligt forsvarlig under hensyn til den pågældendes aktuelle helbredstilstand og udsigterne for sygdommens udvikling.

Den kompetente institution underretter bopælsstedets institution om sin beslutning.

Hvis der ikke er svaret inden for de frister, der er fastsat i den nationale lovgivning, anses tilladelsen for at være givet af den kompetente institution.

3. Hvis en forsikringstager, der ikke har bopæl i den kompetente medlemsstat, har brug for akut, livsvigtig behandling, og tilladelsen ikke kan nægtes i henhold til artikel 20, stk. 2, andet punktum, i grundforordningen, gives tilladelsen af bopælsstedets institution på vegne af den kompetente institution, der straks underrettes af bopælsstedets institution.

Den kompetente institution skal godtage de konstateringer og behandlingsmuligheder, som er opstillet af læger, der er godkendt af den institution på bopælsstedet, der giver tilladelsen, vedrørende nødvendigheden af en akut, livsvigtig behandling.

4. Den kompetente institution bevarer retten til når som helst under proceduren for bevilling af tilladelse at lade forsikringstageren undersøge af en af den selv udpeget læge i opholds- eller bopælsmedlemsstaten.

5. Opholdsstedets institution underretter, uden dermed at foregribe en afgørelse om tilladelse, den kompetente institution, hvis det viser sig, at det lægeligt set er hensigtsmæssigt at supplere den behandling, der er omfattet af den eksisterende tilladelse.

B. *Overtagelse af udgifter til naturalydelser, som afholdes af forsikringstageren*

6. Artikel 25, stk. 4 og 5, i gennemførelsesforordningen finder tilsvarende anvendelse, jf. dog stk. 7.

7. Hvis forsikringstageren faktisk helt eller delvist har afholdt udgifterne eller en del af udgifterne til den tilladte lægebehandling selv, og de udgifter, som den kompetente institution har pligt til at refundere opholdsstedets institution eller forsikringstageren i overensstemmelse med stk. 6, (de faktiske udgifter), er lavere end de udgifter, som den skulle påtage sig for samme behandling i den kompetente medlemsstat (de fiktive udgifter), refunderer den kompetente institution på anmodning udgifterne til den behandling, som forsikringstageren har afholdt, indtil det beløb, med hvilket de fiktive udgifter overstiger de faktiske udgifter. Refusionsbeløbet må dog ikke overstige de udgifter, som forsikringstageren faktisk har afholdt, og kan tage hensyn til det beløb, som forsikringstageren skulle have betalt, hvis behandlingen var ydet i den kompetente medlemsstat.

▼B

C. *Overtagelse af rejse- og opholdsudgifter i forbindelse med planlagt behandling*

8. Når den kompetente institutions nationale lovgivning giver mulighed for refusion af de rejse- og opholdsudgifter, der ikke kan adskilles fra behandlingen af forsikringstageren, overtager denne institution sådanne udgifter for den pågældende og om nødvendigt for en person, der skal ledsage den pågældende, når der er givet tilladelse til behandling i en anden medlemsstat.

D. *Familiemedlemmer*

9. Stk. 1-8 finder tilsvarende anvendelse på en forsikringstagers familiemedlemmer.

Artikel 27

Kontantydelser i forbindelse med uarbejdsdygtighed ved ophold eller bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat

A. *Procedure for forsikringstageren*

1. Hvis der i den kompetente medlemsstats lovgivning er krav om, at forsikringstageren fremlægger en erklæring for at modtage kontantydelser i forbindelse med uarbejdsdygtighed, jf. artikel 21, stk. 1, i grundforordningen, skal forsikringstageren anmode den læge i bopælsmedlemsstaten, der har konstateret vedkommendes helbredstilstand, om at attestere, at vedkommende er uarbejdsdygtig, og angive den forventede varighed.

2. Forsikringstageren fremsender erklæringen til den kompetente institution inden for den frist, der er fastsat i lovgivningen i den kompetente medlemsstat.

3. Hvor de behandlende læger i bopælsmedlemsstaten ikke udsteder erklæringer om uarbejdsdygtighed, og hvor der er krav om sådanne erklæringer i den kompetente medlemsstats lovgivning, retter den pågældende direkte henvendelse til bopælsstedets institution. Denne institution foranlediger straks, at den pågældende person undersøges af en læge til vurdering af vedkommendes uarbejdsdygtighed, og at den i stk. 1 omhandlede erklæring bliver udstedt. Erklæringen sendes straks til den kompetente institution.

4. Fremsendelse af det dokument, der er omhandlet i stk. 1, 2 og 3, fritager ikke forsikringstageren for at overholde forpligtelserne i henhold til den gældende lovgivning, navnlig med hensyn til den pågældendes arbejdsgiver. Hvis det er relevant, kan arbejdsgiveren og/eller den kompetente institution opfordre arbejdstageren til at deltage i aktiviteter, der skal fremme mulighederne for og bistå vedkommende med hensyn til at vende tilbage til beskæftigelse.

B. *Procedure for bopælsmedlemsstatens institution*

5. På anmodning fra den kompetente institution, iværksætter bopælsstedets institution den nødvendige administrative eller lægelige kontrol af den berørte person i henhold til den lovgivning, der anvendes af sidstnævnte institution. Den kontrollerende læges erklæring, navnlig vedrørende uarbejdsdygtighedens forventede varighed, sendes straks af bopælsstedets institution til den kompetente institution.

▼B

C. *Procedure for den kompetente institution*

6. Den kompetente institution bevarer retten til at lade forsikringstageren undersøge af en af den udpeget læge.

7. Med forbehold af artikel 21, stk. 1, andet punktum, i grundforordningen udbetaler den kompetente institution kontantydelserne direkte til den pågældende og underretter om nødvendigt bopælsstedets institution herom.

8. Ved anvendelsen af artikel 21, stk. 1, i grundforordningen har oplysningerne i en forsikret persons uarbejdsdygtighedserklæring, der er udfærdiget i en anden medlemsstat på grundlag af den kontrollerende læges eller institutions konstatering, samme juridiske værdi som en erklæring, der er udfærdiget i den kompetente medlemsstat.

9. Hvis den kompetente institution nægter at udbetale kontantydelser, underretter den forsikringstageren om denne afgørelse og orienterer samtidig bopælsstedets institution.

D. *Procedure ved ophold i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat*

10. Stk. 1-9 finder tilsvarende anvendelse, når en forsikringstager opholder sig i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat.

Artikel 28

Kontantydelser ved plejebehov af ubegrænset varighed ved ophold eller bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat

A. *Procedure for forsikringstageren*

1. For at modtage kontantydelser i forbindelse med plejebehov af ubegrænset varighed i henhold til artikel 21, stk. 1, i grundforordningen ansøger forsikringstageren den kompetente institution herom. Den kompetente institution underretter om nødvendigt bopælsstedets institution herom.

B. *Procedure for bopælsstedets institution*

2. Efter anmodning fra den kompetente institution undersøger bopælsstedets institution forsikringstagerens tilstand med hensyn til den pågældendes behov for pleje af ubegrænset varighed. Den kompetente institution stiller alle de for en sådan undersøgelse nødvendige oplysninger til rådighed for bopælsstedets institution.

C. *Procedure for den kompetente institution*

3. For at fastlægge behovet for pleje af ubegrænset varighed har den kompetente institution ret til at lade forsikringstageren undersøge af en læge eller anden ekspert valgt af den kompetente institution selv.

4. Artikel 27, stk. 7, i gennemførelsesforordningen finder tilsvarende anvendelse.

▼B

D. *Procedure ved ophold i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat*

5. Stk. 1-4 finder tilsvarende anvendelse, når forsikringstageren opholder sig i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat.

E. *Familiemedlemmer*

6. Stk. 1-5 finder tilsvarende anvendelse på forsikringstagerens familiemedlemmer.

Artikel 29

Anvendelse af artikel 28 i grundforordningen

Hvis den medlemsstat, hvor den tidligere grænsearbejder sidst udøvede sin virksomhed, ikke længere er den kompetente medlemsstat, og den tidligere grænsearbejder eller et medlem af dennes familie rejser dertil for at modtage naturalydelser i medfør af artikel 28 i grundforordningen, forelægger den tidligere grænsearbejder opholdsstedets institution et dokument udstedt af den kompetente institution.

Artikel 30

Bidrag, der påhviler pensionister

Hvis en person modtager pension fra mere end én medlemsstat, må de bidrag, der opkræves af den samlede pension, under ingen omstændigheder være højere end det beløb, der ville blive opkrævet hos en person, der modtager det samme pensionsbeløb fra den kompetente medlemsstat.

Artikel 31

Anvendelse af artikel 34 i grundforordningen

A. *Procedure for den kompetente institution*

1. Den kompetente institution underretter den pågældende person om bestemmelsen i grundforordningens artikel 34, som vedrører forbuddet mod dobbeltydelser. Ved anvendelsen af sådanne bestemmelser bør det sikres, at en person, der ikke er bosat i den kompetente medlemsstat, har ret til en ydelse, hvis samlede størrelse eller værdi mindst svarer til den, vedkommende kunne gøre krav på, hvis vedkommende boede i den pågældende medlemsstat.

2. Den kompetente institution underretter ligeledes bopæls- eller opholdsstedets institution om udbetaling af kontantydelser ved plejebehov af ubegrænset varighed, hvis den lovgivning, der anvendes af sidstnævnte institution, åbner mulighed for de naturalydelser ved plejebehov af ubegrænset varighed, der er medtaget i fortegnelsen i artikel 34, stk. 2, i grundforordningen.

B. *Procedure for bopæls- eller opholdsstedets institution*

3. Efter at have modtaget de oplysninger, der er nævnt i stk. 2, underretter bopæls- eller opholdsstedets institution straks den kompetente institution om eventuelle naturalydelser ved plejebehov af ubegrænset varighed fastsat til samme formål, som i henhold til dennes medlemsstats lovgivning ydes den pågældende person, og om den refusionssats, der anvendes i den sammenhæng.

▼B

4. Den Administrative Kommission træffer eventuelle gennemførelsesforanstaltninger til denne artikel.

Artikel 32

Særlige gennemførelsesforanstaltninger

1. Når en person eller en gruppe af personer efter anmodning fritages fra lovpligtig sygeforsikring, og sådanne personer derfor ikke er omfattet af en sygeforsikringsordning, som grundforordningen finder anvendelse på, bliver en anden medlemsstats institution ikke, blot på grund af denne fritagelse, ansvarlig for at afholde omkostningerne ved de naturalydelser eller kontantydelser, som sådanne personer eller et medlem af deres familie modtager i henhold til afsnit III, kapitel I, i grundforordningen.

2. For de i bilag 2 nævnte medlemsstater finder bestemmelserne vedrørende naturalydelser i grundforordningens afsnit III, kapitel I, anvendelse på personer, der kun har ret til naturalydelser på grundlag af en særlig ordning for tjenestemænd, dog kun i det omfang, det fremgår af dette bilag.

En anden medlemsstats institution er ikke, blot på grund af dette, ansvarlig for at afholde omkostningerne ved de naturalydelser eller kontantydelser, som disse personer eller medlemmer af deres familie modtager.

3. Når de personer, der er omhandlet i stk. 1 og 2, og deres familiemedlemmer har bopæl i en medlemsstat, hvor retten til at modtage naturalydelser ikke er betinget af forsikring eller beskæftigelse som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, skal de betale fuldt ud for de naturalydelser, som de modtager i bopælslandet.

KAPITEL II

Ydelser ved arbejdsulykker og erhvervssygdomme

Artikel 33

Ret til naturalydelser og kontantydelser ved bopæl eller ophold i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat

1. Ved anvendelsen af artikel 36 i grundforordningen finder procedurerne i artikel 24-27 i gennemførelsesforordningen tilsvarende anvendelse.

2. Når institutionen i opholds- eller bopælsmedlemsstaten udreder særlige naturalydelser i forbindelse med arbejdsulykker og erhvervssygdomme i henhold til national lovgivning, underretter den omgående den kompetente institution.

▼B

Artikel 34

Procedure i tilfælde af arbejdsulykke eller erhvervssygdom, der er indtruffet i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat

1. Hvis en arbejdsulykke indtræffer eller en erhvervssygdom første gang lægeligt konstateres i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat, skal anmeldelsen eller indberetningen af arbejdsulykken eller erhvervssygdommen, forudsat at der findes bestemmelser om anmeldelse eller indberetning i national lovgivning, foretages efter den kompetente medlemsstats lovgivning, uden at dette berører andre lovbestemmelser, der måtte gælde i den medlemsstat, hvor arbejdsulykken er indtruffet eller erhvervssygdommen første gang er lægeligt konstateret, og som fortsat finder anvendelse i et sådant tilfælde. Anmeldelsen eller indberetningen sendes til den kompetente institution.

2. Institutionen i den medlemsstat, på hvis område arbejdsulykken er indtruffet eller erhvervssygdommen første gang er lægeligt konstateret, tilsender den kompetente institution de lægeerklæringer, der er udfærdiget i den pågældende medlemsstat.

3. Såfremt det, hvor det drejer sig om en ulykke indtruffet på vej til eller fra arbejde i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat, er påkrævet at foretage en undersøgelse på den førstnævnte medlemsstats område for at afgøre en eventuel ret til de pågældende ydelser, kan den kompetente institution udpege en person til at forestå denne undersøgelse, og den skal i så fald underrette myndighederne i den pågældende medlemsstat herom. Institutionerne samarbejder med hinanden om at vurdere alle relevante oplysninger og gennemgå rapporterne og alle øvrige dokumenter vedrørende ulykken.

4. Efter behandlingens afslutning sendes en udførlig rapport efter anmodning til den kompetente institution sammen med lægeerklæringer om de varige følger af ulykken eller sygdommen, navnlig om den skadede persons aktuelle tilstand samt om, hvorvidt læsionerne er helbredt eller konsolideret. De hermed forbundne honorarer betales, alt efter omstændighederne, af bopælsstedets institution eller af opholdsstedets institution efter den sats, der gælder for den pågældende institution, og til udgift for den kompetente institution.

5. Efter anmodning fra bopæls- eller opholdsstedets institution underretter den kompetente institution i givet fald den relevante institution om afgørelsen af, hvornår læsionerne er helbredt eller konsolideret samt — i givet fald — om afgørelsen vedrørende tilkendelse af pension.

Artikel 35

Tvister om, hvorvidt ulykken eller sygdommen er arbejdsbetinget

1. Hvis den kompetente institution i forbindelse med artikel 36, stk. 2, i grundforordningen bestrider, at lovgivningen om arbejdsulykker og erhvervssygdomme skal finde anvendelse, underretter den straks bopæls- eller opholdsstedets institution, der har udredt naturalydelserne, og disse ydelser vil derefter blive betragtet som sygeforsikringsydelser.

2. Når der er truffet endelig afgørelse om dette spørgsmål, underretter den kompetente institution straks bopæls- eller opholdsstedets institution, der har udredt naturalydelserne.

▼B

Hvis der ikke konstateres en arbejdsulykke eller erhvervssygdom, skal der fortsat udredes naturalydelser som sygeforsikringsydelser, såfremt den pågældende er berettiget hertil.

Hvis der konstateres en arbejdsulykke eller erhvervssygdom, betragtes de sygeforsikringsydelser i form af naturalydelser, som den pågældende har modtaget, fra den dato, hvor arbejdsulykken indtraf, eller hvor sygdommen første gang blev lægeligt konstateret, som ydelser ved arbejdsulykker eller erhvervssygdomme.

3. Artikel 6, stk. 5, andet afsnit, i gennemførelsesforordningen finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 36

Procedure ved risiko for pådragelse af erhvervssygdom i mere end én medlemsstat

1. I det tilfælde, der er omhandlet i artikel 38 i grundforordningen, sendes anmeldelsen eller indberetningen af en erhvervssygdom til den institution, der er kompetent for erhvervssygdomme i den medlemsstat, under hvis lovgivning den pågældende senest har været beskæftiget ved et arbejde, der kan forårsage den pågældende sygdom.

Hvis den institution, som anmeldelsen eller indberetningen er blevet sendt til, konstaterer, at en person senest har været beskæftiget ved et arbejde, der kan forårsage den pågældende erhvervssygdom, under lovgivningen i en anden medlemsstat, sender den anmeldelsen eller indberetningen med alle bilag til den tilsvarende institution i denne medlemsstat.

2. Hvis institutionen i den medlemsstat, under hvis lovgivning en person senest har været beskæftiget ved et arbejde, der kan forårsage den pågældende erhvervssygdom, konstaterer, at vedkommende eller dennes efterladte ikke opfylder betingelserne i denne medlemsstats lovgivning, bl.a. fordi vedkommende aldrig i den pågældende medlemsstat har udøvet en virksomhed, der forårsagede erhvervssygdommen, eller fordi medlemsstaten ikke anerkender sygdommen som en erhvervssygdom, sender denne institution omgående anmeldelsen eller indberetningen med alle bilag, herunder resultaterne af de lægelige observationer og undersøgelser, som den førstnævnte institution har ladet foretage, til institutionen i den medlemsstat, under hvis lovgivning vedkommende tidligere har været beskæftiget ved et arbejde, der kan forårsage den pågældende erhvervssygdom.

3. Hvis det er hensigtsmæssigt, gentager institutionerne den i stk. 2 anførte procedure ved at gå så langt tilbage som den tilsvarende institution i den medlemsstat, hvor vedkommende først har været beskæftiget ved et arbejde, der kan forårsage den pågældende erhvervssygdom.

▼B

Artikel 37

Udveksling af oplysninger mellem institutioner og ydelse af forskud i tilfælde af klage over afslag på en ansøgning om ydelser

1. I tilfælde af klage over en afgørelse om afslag på en ansøgning om ydelser, som er truffet af institutionen i en af de medlemsstater, under hvis lovgivning en person har været beskæftiget ved et arbejde, der kan forårsage den pågældende erhvervssygdom, underretter denne institution den institution, hvortil anmeldelsen eller indberetningen efter proceduren i artikel 36, stk. 2, i gennemførelsesforordningen er sendt, og underretter den senere, når den endelige afgørelse er truffet.

2. Såfremt der er erhvervet ret til ydelser efter den lovgivning, der finder anvendelse for den institution, hvortil anmeldelsen eller indberetningen er sendt, udbetaler denne institution forskud med et beløb, der i givet fald fastsættes efter høring af den institution, hvis afgørelse er påklaget, og på en sådan måde at overbetaling undgås. Den sidstnævnte institution refunderer det ydede forskudsbeløb, hvis den som følge af klageinstansens afgørelse er forpligtet til at udrede de omhandlede ydelser. Dette beløb indeholdes derefter i de ydelser, der tilkommer den pågældende, efter proceduren i artikel 72 og 73 i gennemførelsesforordningen.

3. Artikel 6, stk. 5, andet afsnit, i gennemførelsesforordningen finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 38

Forværring af en erhvervssygdom

I de tilfælde, der er omhandlet i artikel 39 i grundforordningen, meddeler ansøgeren den institution i en medlemsstat, over for hvilken vedkommende gør krav på ydelser, oplysninger vedrørende tidligere tilkendte ydelser i anledning af den pågældende erhvervssygdom. Denne institution kan rette henvendelse til enhver anden institution, der tidligere har været kompetent, for at fremskaffe de oplysninger, som den anser for nødvendige.

Artikel 39

Vurdering af graden af uarbejdsdygtighed i tilfælde af en tidligere eller senere indtruffet arbejdsulykke eller erhvervssygdom

Når den tidligere eller senere uarbejdsdygtighed er forårsaget af en ulykke, der indtraf, mens den pågældende var omfattet af lovgivningen i en medlemsstat, der ikke foretager nogen sondring efter uarbejdsdygtighedens årsag, skal den kompetente institution eller det organ, der er udpeget af den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat:

a) efter anmodning fra den kompetente institution i en anden medlemsstat tilvejebringe oplysninger om graden af den tidligere eller senere uarbejdsdygtighed og, så vidt muligt, oplysninger, der gør det muligt at afgøre, om uarbejdsdygtigheden er en følge af en arbejdsulykke efter den lovgivning, der gælder for institutionen i den anden medlemsstat

▼B

b) med henblik på fastlæggelse af erhvervelse af ret til ydelser og fastsættelse af disses størrelse tage hensyn til den grad af uarbejdsdygtighed, som disse tidligere eller senere tilfælde har medført, i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse.

Artikel 40

Indgivelse og behandling af ansøgninger om pensioner eller tillæg

For at opnå pension eller tillæg efter lovgivningen i en medlemsstat skal den pågældende eller dennes efterladte, der har bopæl på en anden medlemsstats område, i givet fald indgive en ansøgning enten til den kompetente institution eller til bopælsstedets institution, der sender den til den kompetente institution.

Ansøgningen skal indeholde de oplysninger, der kræves i henhold til den lovgivning, som gælder for den kompetente institution.

Artikel 41

Særlige gennemførelsesforanstaltninger

1. Med hensyn til de i bilag 2 nævnte medlemsstater finder bestemmelserne vedrørende naturalydelser i grundforordningens afsnit III, kapitel 2, anvendelse på personer, der kun har ret til naturalydelser på grundlag af en særlig ordning for tjenestemænd, og kun i det omfang, det fremgår af det nævnte bilag.

2. Artikel 32, stk. 2, andet afsnit, og artikel 32, stk. 3, i gennemførelsesforordningen finder tilsvarende anvendelse.

KAPITEL III

Ydelser ved dødsfald

Artikel 42

Ansøgning om ydelser ved dødsfald

Ved anvendelsen af artikel 42 og 43 i grundforordningen sendes en ansøgning om ydelser ved dødsfald enten til den kompetente institution eller til institutionen på ansøgerens bopælssted, som sender den til den kompetente institution.

Ansøgningen skal indeholde de oplysninger, der kræves i henhold til den lovgivning, som gælder for den kompetente institution.

KAPITEL IV

Ydelser ved invaliditet og alders- og efterladtepensioner

Artikel 43

Supplerende bestemmelser om beregning af ydelser

1. Ved beregningen af ydelsens teoretiske og faktiske beløb efter artikel 52, stk. 1, litra b), i grundforordningen finder reglerne i artikel 12, stk. 3-6, i gennemførelsesforordningen anvendelse.

▼B

2. Hvis forsikringsperioder i henhold til en frivillig eller frivillig fortsat ordning ikke er blevet medregnet i henhold til artikel 12, stk. 3, i gennemførelsesforordningen, beregner institutionen i den medlemsstat, efter hvis lovgivning de pågældende perioder er tilbagelagt, det beløb, der svarer til de pågældende perioder ifølge bestemmelserne i den lovgivning, som den anvender. Det faktiske beløb for ydelsen beregnet i henhold til artikel 52, stk. 1, litra b), i grundforordningen forhøjes med det beløb, der svarer til forsikringsperioderne i henhold til en frivillig eller frivillig fortsat ordning.

3. Institutionen i hver medlemsstat beregner i henhold til den lovgivning, som den anvender, det beløb, der svarer til forsikringsperioder tilbagelagt efter en frivillig eller frivillig fortsat ordning, som i henhold til artikel 53, stk. 3, litra c), i grundforordningen ikke er undergivet en anden medlemsstats regler om bortfald, nedsættelse eller midlertidig inddragelse af ydelser.

Hvis den lovgivning, som den kompetente institution anvender, ikke giver mulighed for at fastsætte dette beløb direkte på grund af, at der i den pågældende lovgivning tildeles forskellige værdier for forsikringsperioder, kan der fastsættes et fiktivt beløb. Den Administrative Kommission fastlægger detaljerede ordninger for bestemmelsen af det fiktive beløb.

Artikel 44

Hensyntagen til børnepasningsperioder

1. I denne artikel forstås ved »børnepasningsperiode« enhver periode, der godskrives i henhold til en medlemsstats pensionslovgivning, eller som supplerer en pension med den udtrykkelige begrundelse, at en person har passet et barn, uanset efter hvilken metode sådanne perioder beregnes, og om de godskrives på det tidspunkt, hvor børnepasningen foregår, eller anerkendes efterfølgende.

2. Hvis en børnepasningsperiode ikke tages i betragtning i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, der er kompetent i henhold til afsnit II i grundforordningen, skal institutionen i den medlemsstat, hvis lovgivning i henhold til afsnit II i grundforordningen var gældende for den berørte person, fordi denne var i lønnet beskæftigelse eller udøver selvstændig virksomhed på den dato, fra hvilken børnepasningsperioden for det pågældende barn i henhold til denne lovgivning blev taget i betragtning, fortsat være ansvarlig for at tage denne periode i betragtning som en børnepasningsperiode i henhold til dens egen lovgivning, som om denne børnepasning fandt sted på dens eget område.

3. Stk. 2 gælder ikke, hvis den berørte person er eller bliver omfattet af lovgivningen i en anden medlemsstat som følge af lønnet beskæftigelse eller selvstændig virksomhed.

Artikel 45

Ansøgning om ydelser

A. *Indgivelse af ansøgning om ydelser i henhold til type A-lovgivningen i overensstemmelse med artikel 44, stk. 2, i grundforordningen.*

1. For at opnå ydelser i henhold til type A-lovgivningen i overensstemmelse med artikel 44, stk. 2, i grundforordningen indgiver ansøgeren en ansøgning til institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning vedkommende var omfattet, da uarbejdsdygtigheden med efterfølgende invaliditet eller forværringen af en sådan invaliditet indtrådte, eller til bopælsstedets institution, som fremsender ansøgningen til den første institution.

▼B

2. Har der været tilkendt kontantydelser ved sygdom, skal den dag, da udbetalingen af disse kontantydelser ophører, dog i givet fald anses for at være datoen for indgivelse af pensionsansøgningen.

3. I tilfælde som omhandlet i artikel 47, stk. 1, litra a), i grundforordningen underretter den institution, som den pågældende person senest har været tilsluttet, den institution, som oprindeligt udredte ydelserne, om størrelsen af de ydelser, der skal udredes efter den lovgivning, som finder anvendelse, samt om, fra hvilket tidspunkt ydelserne skal udredes. Fra dette tidspunkt bortfalder de ydelser, der blev udredt før forværringen af invaliditeten indtrådte, eller de nedsættes til et beløb svarende til det tillæg, der er omhandlet i artikel 47, stk. 2, i grundforordningen.

B. *Indgivelse af andre ansøgninger om ydelser*

4. Under andre omstændigheder end dem, der er omhandlet i stk. 1, indgiver ansøgeren en ansøgning enten til bopælsstedets institution, eller til institutionen i den medlemsstat, hvis lovgivning senest var gældende. Hvis den berørte person ikke på noget tidspunkt har været omfattet af den lovgivning, som bopælsstedets institution anvender, fremsender denne institution ansøgningen til institutionen i den medlemsstat, hvis lovgivning senest var gældende.

5. Datoen for ansøgningens indgivelse gælder for alle berørte institutioner.

6. Uanset stk. 5, og medmindre den relevante lovgivning indeholder gunstigere bestemmelser, anses den dato, hvor ansøgeren kompletterer sin oprindelige ansøgning eller indgiver en ny ansøgning vedrørende de manglende beskæftigelses- og/eller bopælsperioder i en medlemsstat, for at være datoen for indgivelse af ansøgningen til den institution, der anvender den pågældende lovgivning, såfremt ansøgeren i sin ansøgning ikke har oplyst, at vedkommende har været beskæftiget eller haft bopæl i andre medlemsstater, på trods af at vedkommende er blevet opfordret hertil.

Artikel 46

Dokumentation og oplysninger, der skal ledsage ansøgerens ansøgning

1. Ansøgeren indgiver en ansøgning i henhold til bestemmelserne i den lovgivning, der anvendes af den institution, der er omhandlet i artikel 45, stk. 1 eller 4, i gennemførelsesforordningen, ledsaget af den i denne lovgivning krævede dokumentation. Navnlig skal ansøgeren indgive alle relevante tilgængelige oplysninger og al dokumentation vedrørende forsikringsperioder (institutioner, identifikationsnumre), beskæftigelse (arbejdsgivere) eller selvstændig virksomhed (art og sted) og bopæl (adresser), som måtte være tilbagelagt under anden lovgivning, samt varigheden af sådanne perioder.

2. Hvis ansøgeren i henhold til artikel 50, stk. 1, i grundforordningen anmoder om, at fastsættelsen af ydelser ved alderdom efter lovgivningen i en eller flere medlemsstater udsættes skal vedkommende anføre dette i sin ansøgning og anføre, efter hvilken lovgivning vedkommende anmoder om udsættelse. For at ansøgeren kan benytte sig af denne ret meddeler de berørte institutioner på ansøgerens anmodning vedkommende alle oplysninger, de er i besiddelse af, så vedkommende kan vurdere konsekvenserne af henholdsvis en samtidig eller en successiv fastsættelse af de ydelser, der kan gøres krav på.

▼B

3. Hvis ansøgeren trækker en ansøgning om ydelser tilbage, hvor dette er muligt i henhold til lovgivningen i en bestemt medlemsstat, anses dette ikke for samtidig at være en tilbagetrækning af en ansøgning om ydelser i henhold til lovgivningen i andre medlemsstater.

Artikel 47

De berørte institutioners behandling af ansøgninger

A. *Kontaktinstitution*

1. Den institution, som ansøgningen om ydelser skal indgives eller fremsendes til i overensstemmelse med artikel 45, stk. 1 eller 4, i gennemførelsesforordningen, benævnes herefter »kontaktinstitutionen«. Institutionen på bopælsstedet benævnes ikke kontaktinstitutionen, hvis den berørte person ikke på noget tidspunkt har været omfattet af den lovgivning, som denne institution anvender.

Ud over behandlingen af ansøgningen om ydelser i henhold til den lovgivning, den anvender, skal denne institution i sin egenskab af kontaktinstitution fremme udvekslingen af data, bekendtgørelsen af afgørelser og de procedurer, der er nødvendige for de berørte institutioners behandling af ansøgningen, og skal på anmodning forsyne ansøgeren med oplysninger, der er relevante for fællesskabsaspekterne ved behandlingen, samt holde vedkommende underrettet om, hvordan behandlingen skrider frem.

B. *Behandling af ansøgninger om ydelser i henhold til type A-lovgivningen i overensstemmelse med artikel 44 i grundforordningen.*

2. I tilfælde som omhandlet i artikel 44, stk. 3, i grundforordningen sender kontaktinstitutionen samtlige dokumenter vedrørende den pågældende person til den institution, som den pågældende tidligere har været tilsluttet, og som så behandler sagen.

3. Artikel 48 til 52 i gennemførelsesforordningen finder ikke anvendelse ved behandlingen af ansøgninger omhandlet i artikel 44 i grundforordningen.

C. *Behandling af andre ansøgninger om ydelser*

4. Under andre omstændigheder end dem, der er omhandlet i stk. 2, sender kontaktinstitutionen straks ansøgninger om ydelser og alle de dokumenter, den råder over, og i givet fald alle relevante dokumenter indgivet af ansøgeren, til alle de berørte institutioner, for at disse institutioner kan påbegynde behandlingen af ansøgningen samtidigt. Kontaktinstitutionen underretter de andre institutioner om forsikrings- eller bopælsperioder i henhold til dens lovgivning. Den angiver også, hvilke dokumenter der skal indgives på et senere tidspunkt, og supplerer ansøgningen så hurtigt som muligt.

5. Hver af de berørte institutioner underretter hurtigst muligt kontaktinstitutionen og de andre berørte institutioner om forsikrings- eller bopælsperioder i henhold til deres lovgivning.

6. Alle berørte institutioner beregner størrelsen af ydelserne i henhold til artikel 52 i grundforordningen og underretter kontaktinstitutionen og de andre berørte institutioner om deres afgørelse, om størrelsen på ydelserne og meddeler alle de oplysninger, der er nødvendige i forbindelse med artikel 53, 54 og 55 i grundforordningen.

▼B

7. Hvis en institution på basis af oplysninger omhandlet i stk. 4 og 5 i denne artikel konstaterer, at artikel 46, stk. 2, eller artikel 57, stk. 2 eller 3, i grundforordningen finder anvendelse, informerer den kontaktinstitutionen og de andre berørte institutioner.

Artikel 48

Meddelelse til ansøgeren om afgørelser

1. Hver enkelt institution giver ansøgeren meddelelse om den afgørelse, den har truffet, efter den lovgivning, der anvendes. Afgørelsen skal indeholde nærmere oplysninger om klageadgang samt fristerne for klage. Når kontaktinstitutionen er blevet underrettet om alle de afgørelser, som hver institution har truffet, sender den et resumé over disse afgørelser til ansøgeren og de andre berørte institutioner. Den Administrative Kommission udarbejder en model for resuméet. Resuméet sendes til ansøgeren på institutionens sprog eller efter anmodning fra ansøgeren på et sprog efter dennes valg, der er anerkendt som officielt sprog for Fællesskabets institutioner, jf. traktatens artikel 290.

2. Hvis en ansøger efter modtagelse af resuméet har indtryk af, at vedkommendes rettigheder er blevet påvirket negativt på grund af indvirkning fra afgørelser, der er truffet af to eller flere institutioner, har ansøgeren ret til inden for de frister, der er fastsat i de respektive nationale lovgivninger, at få taget de berørte institutioners afgørelser op til fornyet overvejelse. Fristen begynder at løbe på datoen for modtagelse af resuméet. Ansøgeren underrettes skriftligt om resultatet af den fornyede overvejelse.

Artikel 49

Fastsættelse af invaliditetsgraden

1. Hvis artikel 46, stk. 3, i grundforordningen finder anvendelse, er kontaktinstitutionen den eneste institution, der har bemyndigelse til at træffe afgørelse vedrørende ansøgerens invaliditetsgrad, såfremt lovgivningen, som denne institution anvender, er omhandlet i bilag VII til grundforordningen, eller hvis dette ikke er tilfældet, den institution, hvis lovgivning er omhandlet i nævnte bilag, og hvis lovgivning ansøgeren sidst var underlagt. Den træffer denne afgørelse, så snart den kan fastslå, om de betingelser for erhvervelse af ret til ydelser, der er fastsat i den gældende lovgivning, er opfyldt, i givet fald under hensyntagen til artikel 6 og 51 i grundforordningen. Den underretter straks de øvrige berørte institutioner om denne afgørelse.

Hvis de kriterier for erhvervelse af ret til ydelser — bortset fra kriterierne vedrørende invaliditetsgraden — der er fastsat i den lovgivning, som gælder for kontaktinstitutionen, ikke er opfyldt under iagttagelse af artikel 6 og 51 i grundforordningen, underretter kontaktinstitutionen straks den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning ansøgeren senest har været omfattet af. Den kompetente institution er beføjet til at træffe afgørelse om ansøgerens invaliditetsgrad, såfremt de betingelser for erhvervelse af ret til ydelser, der er fastsat i den gældende lovgivning, er opfyldt. Den underretter straks de øvrige berørte institutioner om denne afgørelse.

I givet fald kan det med henblik på fastsættelse af retten til ydelser være nødvendigt at sende sagen tilbage, under de samme betingelser, til den institution, der er kompetent vedrørende invaliditet i den medlemsstat, hvis lovgivning ansøgeren først var omfattet af.

▼B

2. I tilfælde, hvor artikel 46, stk. 3, i grundforordningen ikke finder anvendelse, skal den enkelte institution i henhold til den lovgivning, der gælder for den, have mulighed for at lade ansøgeren undersøge af en læge eller en anden ekspert, den selv har udpeget, med henblik på at fastsætte invaliditetsgraden. En medlemsstats institution skal dog tage lægelige dokumenter og erklæringer samt administrative oplysninger, der er indhentet af andre medlemsstaters institutioner, i betragtning på samme måde, som hvis de havde været udstedt i dens egen medlemsstat.

Artikel 50

Udbetaling af foreløbige ydelser og forskud på ydelser

1. Uanset artikel 7 i gennemførelsesforordningen udbetaler en institution, der under behandlingen af en ansøgning om ydelser konstaterer, at ansøgeren har ret til en national ydelse efter den lovgivning, der gælder for institutionen, jf. artikel 52, stk. 1, litra a), i grundforordningen, straks denne ydelse. Udbetalingen anses for foreløbig, hvis det tilkendte beløb kan påvirkes af resultatet af ansøgningens behandling.

2. Hvis det fremgår af de tilgængelige oplysninger, at ansøgeren har ret til betaling fra en institution i medfør af artikel 52, stk. 1, litra b), i grundforordningen, udbetaler den pågældende institution vedkommende et forskud, hvis størrelse så vidt muligt svarer til det beløb, der må antages at blive fastsat i henhold til artikel 52, stk. 1, litra b), i grundforordningen.

3. Hver institution, som det påhviler at udbetale foreløbige ydelser eller forskud på ydelser i medfør af stk. 1 eller 2, underretter straks ansøgeren herom og gør samtidig vedkommende udtrykkeligt opmærksom på, at afgørelsen er af foreløbig karakter, og på en eventuel klageadgang i henhold til den lovgivning, der gælder for institutionen.

Artikel 51

Fornyet beregning af ydelserne

1. Ved fornyet beregning af ydelserne i henhold til artikel 48, stk. 3 og 4, artikel 50, stk. 4, og artikel 59, stk. 1, i grundforordningen finder artikel 50 i gennemførelsesforordningen tilsvarende anvendelse.

2. Hvis ydelsen beregnes på ny, bortfalder eller stilles i bero, underretter den institution, som har truffet afgørelse herom, straks den pågældende samt hver af de institutioner, hvorfra den pågældende har ret til ydelser.

Artikel 52

Foranstaltninger med henblik på at fremskynde pensionsberegningen

1. For at lette og fremskynde behandlingen af ansøgninger og udbetalingen af ydelser, skal de institutioner, hvis lovgivning den berørte person har været omfattet af:

a) udveksle de oplysninger til identifikation af personer, der overgår fra en gældende national lovgivning til en anden, med institutioner i andre medlemsstater eller gøre sådanne oplysninger tilgængelige for disse institutioner og sammen sikre, at disse identifikationsoplysninger opbevares og stemmer overens, eller hvis dette ikke er muligt, give de pågældende personer mulighederne for at kunne få direkte adgang til deres identifikationsoplysninger

▼B

b) i tilstrækkelig god tid inden minimumsalderen for pensionsrettighedernes indtræden eller inden en aldersgrænse, der fastlægges i national lovgivning, udveksle oplysninger med den berørte person og institutioner i andre medlemsstater (vedrørende tilbagelagte perioder eller andre vigtige forhold) om de pensionsrettigheder, der tilkommer personer, der er overgået fra en gældende lovgivning til en anden, eller gøre disse oplysninger tilgængelige for dem, eller hvis dette ikke er muligt, underrette disse personer om eller give dem mulighederne for at gøre sig bekendt med deres fremtidige ret til ydelser.

2. Ved anvendelsen af stk. 1 fastsætter Den Administrative Kommission, hvilke oplysninger der skal udveksles eller gøres tilgængelige, og fastlægger de relevante procedurer og mekanismer under hensyn til de særlige karakteristika, den administrative og tekniske indretning og de teknologiske midler, der er til rådighed for de nationale pensionsordninger. Den Administrative Kommission drager omsorg for gennemførelsen af disse pensionsordninger ved at sørge for en opfølgning af de trufne foranstaltninger og deres anvendelse.

3. Ved anvendelsen af stk. 1 får institutionen i den første medlemsstat, hvor en person tildeles et personligt identifikationsnummer (PIN) med henblik på forvaltning af den sociale sikring, stillet de i denne artikel omhandlede oplysninger til rådighed.

Artikel 53

Koordineringsforanstaltninger i medlemsstaterne

1. Hvis en national lovgivning indeholder regler til fastlæggelse af, hvilken institution der er ansvarlig, eller hvilken ordning der skal anvendes, eller for at henføre forsikringsperioder til en bestemt ordning, finder disse regler kun anvendelse på forsikringsperioder tilbagelagt under den pågældende medlemsstats lovgivning, jf. dog artikel 51 i grundforordningen.

2. Hvis en national lovgivning indeholder regler om koordinering mellem de særlige ordninger for tjenestemænd og den almindelige ordning for arbejdstagere, berøres sådanne regler ikke af bestemmelserne i grundforordningen og gennemførelsesforordningen.

KAPITEL V

Arbejdsløshedsydelser

Artikel 54

Sammenlægning af perioder og beregning af ydelser

1. Artikel 12, stk. 1, i gennemførelsesforordningen finder tilsvarende anvendelse på artikel 61 i grundforordningen. Med forbehold af de involverede institutioners underliggende forpligtelser kan den pågældende person forelægge den kompetente institution et dokument, der er udstedt af institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning vedkommende var omfattet under sin seneste lønnede beskæftigelse eller selvstændige virksomhed, med angivelse af de perioder, der er afsluttet under denne lovgivning.

▼M2

2. Ved anvendelsen af artikel 62, stk. 3, i grundforordningen forelægger den kompetente institution i den medlemsstat, af hvis lovgivning den pågældende person var omfattet under sin seneste lønnede beskæftigelse eller selvstændige virksomhed, straks bopælsstedets institution efter anmodning fra denne alle de oplysninger, der er nødvendige for beregningen af arbejdsløshedsydelserne, og som der kan opnås adgang til i den medlemsstat, hvor institutionen er beliggende, særligt størrelsen af den løn- eller erhvervsindtægt, som den pågældende har haft.

▼B

3. Ved anvendelsen af artikel 62 i grundforordningen og uanset artikel 63 i samme forordning skal den kompetente institution i en medlemsstat, ifølge hvis lovgivning beregningen af ydelserne varierer afhængigt af antallet af familiemedlemmer, også tage medlemmer af den berørte persons familie, der er bosat i en anden medlemsstat, i betragtning, som om de pågældende var bosat i den kompetente medlemsstat. Dette gælder dog ikke, såfremt en anden person i familiemedlemmernes bopælsmedlemsstat har ret til arbejdsløshedsydelser, der beregnes på grundlag af antallet af familiemedlemmer.

Artikel 55

Betingelser og begrænsninger for bevarelse af ret til ydelser for arbejdsløse, der rejser til en anden medlemsstat

▼M2

1. For at være omfattet af artikel 64 eller 65a i grundforordningen underretter en arbejdsløs, der rejser til en anden medlemsstat, inden afrejsen den kompetente institution og anmoder den om et dokument, der attesterer, at vedkommende fortsat har ret til ydelser på de vilkår, der er fastsat i artikel 64, stk. 1, litra b), i grundforordningen.

▼B

Denne institution oplyser den arbejdsløse om de forpligtelser, der påhviler vedkommende, og sender vedkommende ovennævnte dokument, der bl.a. indeholder oplysninger om:

a) det tidspunkt, hvorfra den arbejdsløse er ophørt med at stå til rådighed for arbejdsformidlingen i den kompetente stat

b) den frist, der er indrømmet efter artikel 64, stk. 1, litra b), i grundforordningen for tilmelding som arbejdssøgende i den medlemsstat, hvortil den arbejdsløse er rejst

c) det længste tidsrum, hvori retten til ydelser kan bevares efter artikel 64, stk. 1, litra c), i grundforordningen

d) forhold, der kan berøre retten til ydelser.

2. Den arbejdsløse tilmelder sig som arbejdssøgende ved arbejdsformidlingen i den medlemsstat, hvortil vedkommende rejser, i overensstemmelse med artikel 64, stk. 1, litra b), i grundforordningen, og forelægger det dokument, der er omhandlet i stk. 1, for institutionen i den pågældende medlemsstat. Hvis vedkommende har underrettet den kompetente institution i overensstemmelse med stk. 1, men ikke forelægger dette dokument, retter institutionen i den medlemsstat, hvortil den arbejdsløse er rejst, henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe de fornødne oplysninger.

▼B

3. Arbejdsformidlingen i den medlemsstat, hvortil den arbejdsløse er rejst for at søge arbejde, oplyser den arbejdsløse om dennes forpligtelser.

4. Institutionen i den medlemsstat, hvortil den arbejdsløse er rejst, sender straks et dokument til den kompetente institution med datoen for den arbejdsløses tilmelding til arbejdsformidlingen og vedkommendes nye adresse.

Hvis der i den periode, hvor den arbejdsløse har ret til fortsat at få udbetalt ydelser, opstår forhold, der kan berøre retten til ydelser, sender institutionen i den medlemsstat, hvortil den arbejdsløse er rejst, straks et dokument med de relevante oplysninger til den kompetente institution og til den pågældende person.

Efter anmodning fra den kompetente institution forelægger institutionen i den medlemsstat, hvortil den arbejdsløse er rejst, relevante oplysninger hver måned om opfølgning for så vidt angår den arbejdsløses situation, bl.a. om vedkommende fortsat er tilmeldt arbejdsformidlingen, og om vedkommende overholder de kontrolprocedurer, der foranstaltes.

5. Institutionen i den medlemsstat, hvortil den arbejdsløse er rejst, foretager eller foranlediger foretaget kontrol, som om det drejede sig om en arbejdsløs, der modtager ydelser i medfør af den lovgivning, som gælder for institutionen. Den skal om nødvendigt straks underrette den kompetente institution, hvis der opstår forhold som omhandlet i stk. 1, litra d).

6. De kompetente myndigheder eller de kompetente institutioner i to eller flere medlemsstater kan indbyrdes fastlægge særlige procedurer og frister vedrørende opfølgning for så vidt angår den arbejdsløses situation samt andre foranstaltninger, der har til formål at gøre det lettere at søge beskæftigelse for de arbejdsløse, der rejser til en af disse medlemsstater i henhold til artikel 64 i grundforordningen.

▼M2

7. Stk. 2-6 finder tilsvarende anvendelse på den situation, der er omfattet af artikel 65a, stk. 3, i grundforordningen.

▼B

Artikel 56

Arbejdsløse, som var bosat i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat

▼M2

1. Når en arbejdsløs beslutter sig for i henhold til artikel 65, stk. 2, eller artikel 65a, stk. 1, i grundforordningen også at tilmelde sig arbejdsformidlingen i den medlemsstat, der ikke udreder ydelserne, ved at lade sig registrere der som arbejdssøgende, underretter vedkommende institutionen og arbejdsformidlingen i den medlemsstat, der udreder ydelserne.

Efter anmodning fra arbejdsformidlingen i den medlemsstat, der ikke udreder ydelserne, fremsender arbejdsformidlingen i den medlemsstat, der udreder ydelserne, de relevante oplysninger om den arbejdsløses tilmelding og arbejdssøgning.

▼M2

2. Hvis den lovgivning, der finder anvendelse i den pågældende medlemsstat, kræver, at den arbejdsløse opfylder bestemte forpligtelser og/eller udfører arbejdssøgningsaktiviteter, skal forpligtelser og aktiviteter i den medlemsstat, der udreder ydelserne, have prioritet.

Hvis den arbejdsløse ikke opfylder alle forpligtelser og/eller udfører alle arbejdssøgningsaktiviteter i den medlemsstat, som ikke udreder ydelserne, vil dette ikke berøre de ydelser, der gives i den anden medlemsstat.

▼B

3. Ved anvendelsen af artikel 65, stk. 5, litra b), i grundforordningen underretter institutionen i den medlemsstat, hvis lovgivning arbejdstageren senest har været omfattet af, efter anmodning fra institutionen på bopælsstedet denne om, hvorvidt arbejdstageren har ret til ydelser i medfør af artikel 64 i grundforordningen.

Artikel 57

Bestemmelser om anvendelsen af artikel 61, 62, 64 og 65 af grundforordningen vedrørende personer, der er omfattet af en særlig ordning for tjenestemænd

1. Artikel 54 og 55 i gennemførelsesforordningen finder tilsvarende anvendelse på personer, der er omfattet af en særlig arbejdsløshedsordning for tjenestemænd.

2. Artikel 56 i gennemførelsesforordningen finder ikke anvendelse på personer, der er omfattet af en særlig arbejdsløshedsordning for tjenestemænd. En arbejdsløs, der er omfattet af en særlig arbejdsløshedsordning for tjenestemænd, der er delvis eller helt arbejdsløs, og som under sin seneste ansættelse var bosiddende i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat, modtager ydelser i henhold til den særlige arbejdsløshedsordning for tjenestemænd i overensstemmelse med bestemmelserne i den kompetente medlemsstats lovgivning, som om vedkommende var bosat på denne medlemsstats område. Disse ydelser udredes af den kompetente institution for dennes regning.

KAPITEL VI

Familieydelser

Artikel 58

Prioriteringsregler i tilfælde af samtidig ret til flere ydelser

Ved anvendelsen af artikel 68, stk. 1, litra b), nr. i) og ii), i grundforordningen beregner hver af de pågældende medlemsstater ydelsernes størrelse ved at medregne de børn, der ikke er bosat på dens område, såfremt der ikke på grundlag af børnenes bopæl kan fastlægges en prioritetsorden. Hvis artikel 68, stk. 1, litra b), nr. i), anvendes, udbetaler den kompetente institution i den medlemsstat, i henhold til hvis lovgivning det højeste ydelsesbeløb er fastsat, det fulde ydelsesbeløb og får af den anden medlemsstats kompetente institution refunderet halvdelen af dette beløb, idet det refunderede beløb dog ikke kan overstige det beløb, der er fastsat i sidstnævnte medlemsstats lovgivning.

▼B

Artikel 59

Regler, der skal finde anvendelse, hvis den lovgivning, der skal anvendes, og/eller kompetencen til at give familieydelser skifter

1. Hvis den lovgivning, der skal finde anvendelse, og/eller kompetencen til at give familieydelser skifter mellem medlemsstater i løbet af en kalendermåned, fortsætter den institution, der har udbetalt familieydelserne på grundlag af den lovgivning, i henhold til hvilken ydelserne blev givet i begyndelsen af den pågældende måned, med at afholde disse udgifter indtil udgangen af den pågældende måned, uanset hvornår familieydelserne forfalder til udbetaling i henhold til de pågældende medlemsstaters lovgivning.

2. Den underretter institutionen i den eller de andre pågældende medlemsstater om datoen for, hvornår den ophører med at udbetale de pågældende familieydelser. Ydelserne udbetales af den eller de andre berørte medlemsstater fra denne dato.

Artikel 60

Procedure ved anvendelse af artikel 67 og 68 i grundforordningen

1. En ansøgning om familieydelser indgives til den kompetente institution. Ved anvendelsen af artikel 67 og 68 i grundforordningen skal der tages hensyn til hele familiens situation, som om alle de involverede personer var omfattet af lovgivningen i den pågældende medlemsstat og bosat der, navnlig med hensyn til en persons ret til at gøre krav på sådanne ydelser. Hvis en person, der har ret til at gøre krav på ydelserne, ikke udøver sin ret, skal den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse, tage hensyn til en ansøgning om familieydelser indgivet af den anden af forældrene eller en dermed ligestillet person eller en person eller institution, der optræder som værge for barnet eller børnene.

2. Den institution, der er indgivet ansøgning til i henhold til stk. 1, behandler ansøgningen på grundlag af de detaljerede oplysninger, ansøgeren har fremlagt, under hensyntagen til den samlede faktiske og retlige situation for ansøgerens familie.

Hvis denne institution konkluderer, at dens lovgivning finder prioriteret anvendelse i overensstemmelse med artikel 68, stk. 1 og 2, i grundforordningen, skal den give familieydelsen i henhold til den lovgivning, der finder anvendelse for den.

Hvis denne institution mener, at der muligvis består en ret til et forskelsbetinget supplement i medfør af lovgivningen i en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 68, stk. 2, i grundforordningen, fremsender institutionen straks ansøgningen til den kompetente institution i den anden medlemsstat og underretter den pågældende person; den underretter desuden institutionen i den anden medlemsstat om sin afgørelse vedrørende ansøgningen og størrelsen af den udbetalte familieydelse.

▼B

3. Hvis den institution, som ansøgningen er indgivet til, konkluderer, at dens lovgivning finder anvendelse, men ikke har prioritet i overensstemmelse med artikel 68, stk. 1 og 2, i grundforordningen, træffer den straks en foreløbig afgørelse om de prioriteringsregler, der skal anvendes, og videresender ansøgningen i overensstemmelse med artikel 68, stk. 3, i grundforordningen til institutionen i den anden medlemsstat og underretter desuden ansøgeren herom. Denne institution tager stilling til den foreløbige afgørelse inden for to måneder.

Hvis den institution, som ansøgningen blev videresendt til, ikke tager stilling senest to måneder efter modtagelsen af ansøgningen, finder ovennævnte foreløbige afgørelse anvendelse, og institutionen udbetaler de ydelser, der er omfattet af dens lovgivning, og underretter den institution, som ansøgningen blev indgivet til, om størrelsen af de udbetalte ydelser.

4. I tilfælde af uenighed mellem de pågældende institutioner om, hvilken lovgivning der finder prioriteret anvendelse, finder artikel 6, stk. 2-5, i gennemførelsesforordningen anvendelse. Med henblik herpå er bopælsstedets institution som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i gennemførelsesforordningen, institutionen på barnets eller børnenes bopælssted.

5. En institution, der har udbetalt foreløbige ydelser, som er større end dem, den i sidste instans er ansvarlig for, kan kræve det for meget udbetalt beløb refunderet af den institution, der har det primære ansvar, efter proceduren i artikel 73 i gennemførelsesforordningen.

Artikel 61

Procedure ved anvendelse af artikel 69 i grundforordningen

Ved anvendelsen af artikel 69 i grundforordningen udarbejder Den Administrative Kommission en liste over de supplerende eller særlige familieydelser til forældreløse børn, der er omfattet af nævnte artikel. Hvis den institution, der har prioriteret kompetence, ikke har hjemmel til at yde sådanne supplerende eller særlige familieydelser til forældreløse børn ifølge den lovgivning, der gælder for den, skal den straks sende ansøgningen om familieydelser, ledsaget af alle fornødne dokumenter og oplysninger, til institutionen i den medlemsstat, hvis lovgivning den pågældende har været omfattet af længst, og som yder sådanne supplerende eller særlige familieydelser til forældreløse børn. I visse tilfælde kan det under de samme betingelser være nødvendigt at gå tilbage til institutionen i den medlemsstat, efter hvis lovgivning den pågældende har tilbagelagt den korteste af sine forsikrings- eller bopælsperioder.

▼B

AFSNIT IV

FINANSIELLE BESTEMMELSER

KAPITEL I

Refusion af udgifter til ydelser i henhold til artikel 35 og artikel 41 i grundforordningen

Afdeling 1

Refusion af ydelser på grundlag af de faktiske udgifter

Artikel 62

Principper

1. Ved anvendelsen af artikel 35 og artikel 41 i grundforordningen skal den kompetente institution til den institution, der har udredt naturalydelser, refundere de faktiske udgifter til de ydelser, som er blevet udredt, således som disse fremgår af denne institutions regnskaber, medmindre artikel 63 i gennemførelsesforordningen finder anvendelse.

2. Hvis den faktiske størrelse af de i stk. 1 nævnte udgifter til ydelser ikke helt eller delvis fremgår af regnskaberne for den institution, der har udredt dem, fastsættes refusionsbeløbet til et fikseret beløb beregnet på grundlag af alle relevante oplysninger, der kan udledes af de foreliggende data. Den Administrative Kommission afgør, hvilket grundlag der skal anvendes ved beregningen de fikserede beløb, og fastsætter disses størrelse.

3. Der kan ikke lægges højere satser til grund for refusionen end dem, der finder anvendelse på naturalydelser til forsikringstagere, der er omfattet af den lovgivning, der gælder for den institution, som har udredt de i stk. 1 omhandlede ydelser.

Afdeling 2

Refusion på grundlag af faste beløb

Artikel 63

Identificering af de berørte medlemsstater

1. De medlemsstater, der er omhandlet i artikel 35, stk. 2, i grundforordningen, og hvis retlige eller administrative strukturer er af en sådan art, at anvendelse af refusion på grundlag af faktiske udgifter ikke er hensigtsmæssig, er opført i bilag 3 til gennemførelsesforordningen.

2. For de medlemsstater, der er anført i bilag 3 til gennemførelsesforordningen, refunderes beløbet for naturalydelser til:

a) familiemedlemmer, der ikke er bosat i samme medlemsstat som forsikringstagere, jf. artikel 17 i grundforordningen, og til

b) pensionister og deres familiemedlemmer, jf. artikel 24, stk. 1, og artikel 25 og 26 i grundforordningen af de kompetente institutioner til de institutioner,

▼B

der har udredt de pågældende ydelser, på grundlag af et fast beløb, der fastsættes for hvert kalenderår. Størrelsen på det faste beløb skal i videst muligt omfang svare til de faktiske udgifter.

Artikel 64

Metode til beregning af de månedlige faste beløb og det samlede faste beløb

1. For hver kreditormedlemsstat fremkommer det månedlige faste beløb pr. person (F_i) for et kalenderår ved at dividere den gennemsnitlige årlige udgift pr. person (Y_i), opgjort for forskellige alderskategorier (i), med 12 og foretage en nedsættelse (X) af det herved fremkomne beløb i overensstemmelse med følgende formel:

$$F_i = Y_i*1/12*(1-X)$$

hvor:

— indekset (i = 1, 2 og 3) repræsenterer de tre alderskategorier, der anvendes ved beregningen af det faste beløb:

i = 1: personer under 20 år

i = 2: personer på 20-64 år

i = 3: personer på 65 år og derover.

— Y_i repræsenterer den gennemsnitlige årlige udgift pr. person i alderskategori i, jf. stk. 2.

— koefficienten X (0,20 eller 0,15) repræsenterer nedsættelsen, jf. stk. 3.

2. Den gennemsnitlige årlige udgift pr. person (Y_i) i alderskategori i udregnes ved at dividere de årlige udgifter til samtlige de naturalydelser, der af institutionerne i kreditormedlemsstaten er udredt til alle de personer i den pågældende alderskategori, der er omfattet af denne medlemsstats lovgivning, og som er bosat på dens område, med det gennemsnitlige antal berørte personer i den pågældende alderskategori i det pågældende kalenderår. Beregningen baseres på udgifterne i henhold til de ordninger, der er omhandlet i artikel 23 i gennemførelsesforordningen.

3. Det månedlige faste beløb nedsættes i princippet med 20 % (X = 0,20). Det nedsættes med 15 % (X = 0,15) for pensionister og deres familiemedlemmer, hvis den kompetente medlemsstat ikke er anført i bilag IV til grundforordningen.

4. For de enkelte debitormedlemsstater svarer det samlede faste beløb for et kalenderår til summen af de beløb, der fremkommer ved, i hver alderskategori i, at multiplicere det fastsatte månedlige faste beløb pr. person med antallet af måneder, som de berørte personer i den pågældende alderskategori har tilbagelagt i kreditormedlemsstaten.

Antallet af måneder, som de berørte personer har tilbagelagt i kreditormedlemsstaten, svarer til summen af de kalendermåneder i et kalenderår, i hvilke de berørte personer på grund af deres bopæl på kreditormedlemsstatens område havde ret til at modtage naturalydelser på det pågældende område til udgift for debitormedlemsstaten. Disse måneder opgøres ved hjælp af en fortegnelse, der i dette øjemed føres af bopælsstedets institution, på grundlag af den af den kompetente institution tilvejebragte dokumentation for de pågældendes ret til ydelser.

▼B

5. Senest den 1. maj 2015 forelægger Den Administrative Kommission en specifik rapport om anvendelsen af denne artikel og navnlig om de i stk. 3 nævnte nedsættelser. På basis af denne rapport kan Den Administrative Kommission forelægge et forslag med enhver ændring, som måtte vise sig at være nødvendig for at sikre, at beregningen af de faste beløb kommer til at ligge så tæt som muligt på de faktiske afholdte udgifter, og at de i stk. 3 nævnte nedsættelser ikke medfører betalinger, der ikke er i balance, eller dobbelte betalinger for medlemsstaterne.

6. Den Administrative Kommission fastsætter de metoder, der skal anvendes ved fastlæggelsen af faktorerne til beregning af de i stk. 1-5 omhandlede faste beløb.

7. Uanset stk. 1-4 kan medlemsstaterne fortsat anvende artikel 94 og 95 i forordning (EØF) nr. 574/72 til beregning af det faste beløb indtil den 1. maj 2015 på betingelse af, at den i stk. 3 nævnte nedsættelse anvendes.

Artikel 65

Indberetning af de gennemsnitlige årlige udgifter

1. Den gennemsnitlige årlige udgift pr. person i de forskellige alderskategorier for et bestemt år indberettes til Revisionsudvalget senest ved udgangen af det andet år efter det år, som udgifterne vedrører. Hvis indberetningen ikke er sket inden for denne frist, anvendes den gennemsnitlige årlige udgift pr. person, som Den Administrative Kommission senest har fastsat for et tidligere år.

2. De gennemsnitlige årlige udgifter, der fastsættes efter stk. 1, offentliggøres hvert år i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Afdeling 3

Fælles bestemmelser

Artikel 66

Procedure for refusion mellem institutioner

1. Refusionerne mellem de berørte medlemsstater skal ske så hurtigt som muligt. Hver af de berørte institutioner har pligt til at refundere fordringerne inden for de frister, der er fastsat i denne afdeling, så hurtigt de er i stand til det. En tvist vedrørende en given fordring må ikke være til hinder for refusionen af en eller flere andre fordringer.

2. Refusionerne mellem medlemsstaternes institutioner, jf. artikel 35 og 41 i grundforordningen, sker via forbindelsesorganet. Der kan etableres et separat forbindelsesorgan for refusioner i henhold til artikel 35 og artikel 41 i grundforordningen.

▼B

Artikel 67

Frister for forelæggelse og betaling af fordringer

1. Fordringer på grundlag af de faktiske udgifter skal forelægges forbindelsesorganet i debitormedlemsstaten senest 12 måneder efter udgangen af det kalenderhalvår, hvor disse fordringer blev registreret i kreditorinstitutionens regnskaber.

2. Fordringer på grundlag af faste beløb vedrørende et kalenderår skal forelægges forbindelsesorganet i debitormedlemsstaten senest 12 måneder efter den måned, hvor de gennemsnitlige udgifter for det pågældende år blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*. De i artikel 64, stk. 4, i gennemførelsesforordningen nævnte fortegnelser skal forelægges senest ved udgangen af det år, der følger efter referenceåret.

3. I det tilfælde, der er omhandlet i artikel 6, stk. 5, andet afsnit, i gennemførelsesforordningen, indledes den frist, der anført i denne artikels stk. 1 og 2, først, når det er fastlagt, hvilken institution der er den kompetente.

4. Fordringer, der indgives efter fristerne i stk. 1 og 2, tages ikke i betragtning.

5. Fordringer betales til forbindelsesorganet i kreditormedlemsstaten, jf. artikel 66 i gennemførelsesforordningen, af debitorinstitutionen inden 18 måneder efter udgangen af den måned, hvor de blev fremsat til forbindelsesorganet i debitormedlemsstaten. Dette gælder ikke for fordringer, som debitorinstitutionen har afvist af relevante grunde inden for denne periode.

6. Indsigelser vedrørende en fordring skal afklares senest 36 måneder efter den måned, hvor fordringen blev forelagt.

7. Revisionsudvalget fremmer den endelige afslutning af regnskaberne i tilfælde, hvor der ikke kan findes en afgørelse inden for den periode, der er anført i stk. 6, og afgiver efter begrundet begæring fra en af parterne udtalelse om en tvist senest seks måneder efter den måned, hvor sagen blev rejst over for udvalget.

Artikel 68

Morarenter og acontobetalinger

1. Fra udløbet af perioden på 18 måneder, jf. artikel 67, stk. 5, i gennemførelsesforordningen kan ubetalte fordringer af kreditorinstitutionen pålægges renter, medmindre debitorinstitutionen inden for seks måneder fra udløbet af den måned, hvor fordringen er forelagt, har foretaget en acontobetaling på mindst 90 % af den samlede fordring, der er forelagt i medfør af artikel 67, stk. 1 eller 2, i gennemførelsesforordningen. For de dele af fordringen, der ikke er dækket af udbetalingen, kan der kun pålægges renter fra udløbet af perioden på 36 måneder, jf. artikel 67, stk. 6, i gennemførelsesforordningen.

▼B

2. Renterne beregnes på grundlag af Den Europæiske Centralbanks referencesats for primære markedsoperationer. Den referencesats, der skal anvendes, er den, der er gældende på den første dag i den måned, hvor betalingen forfalder.

3. Intet forbindelsesorgan er forpligtet til at acceptere en acontobetaling i henhold til stk. 1. Afslår et forbindelsesorgan imidlertid et sådant tilbud, er kreditorinstitutionen ikke længere berettiget til at pålægge de pågældende fordringer morarenter ud over det, der er fastsat i stk. 1, andet punktum.

Artikel 69

Årlige kontoopgørelser

1. Den Administrative Kommission foretager i henhold til artikel 72, litra g), i grundforordningen en opgørelse over fordringerne for hvert kalenderår på grundlag af rapporten fra Revisionsudvalget. I det øjemed meddeler forbindelsesorganerne Revisionsudvalget inden for de frister og på den måde, udvalget har fastsat, dels størrelsen af de fordringer, der er forelagt, afregnet eller gjort indsigelse over for (som kreditor), dels størrelsen af de fordringer, der er modtaget, afregnet eller gjort indsigelse over for (som debitor).

2. Den Administrative Kommission kan lade foretage enhver verifikation, der kan tjene til kontrol af det statistiske og regnskabsmæssige materiale, der ligger til grund for den i stk. 1 nævnte årlige opgørelse over fordringer, navnlig for at sikre, at dette materiale er i overensstemmelse med de i dette afsnit fastsatte regler.

KAPITEL II

Refusion af arbejdsløshedsydelser i henhold til artikel 65 i grundforordningen

Artikel 70

Refusion af arbejdsløshedsydelser

Hvis der ikke er indgået en aftale som omhandlet i artikel 65, stk. 8, i grundforordningen, skal bopælsstedets institution til institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning ydelsesmodtageren senest har været omfattet, sende en anmodning om refusion af arbejdsløshedsydelser i henhold til artikel 65, stk. 6 og 7, i grundforordningen. Anmodningen foretages senest seks måneder efter det kalenderhalvår, hvor den sidste udbetaling af de arbejdsløshedsydelser, der ønskes refunderet, blev foretaget. Anmodningen skal indeholde oplysninger om størrelsen af de ydelser, der er udbetalt i de perioder på tre eller fem måneder, der er omhandlet i artikel 65, stk. 6 eller 7, i grundforordningen, oplysninger om, hvilken periode ydelserne er udbetalt for, og oplysninger til identifikation af den arbejdsløse. Fordringerne skal indgives og betales gennem de pågældende medlemsstaters forbindelsesorganer.

Der er ikke noget krav om at tage anmodninger, der indgives efter fristen i stk. 1, i betragtning.

Artikel 66, stk. 1, og artikel 67, stk. 5-7, i gennemførelsesforordningen finder tilsvarende anvendelse.

▼B

Fra udløbet af perioden på 18 måneder, jf. artikel 67, stk. 5, i gennemførelsesforordningen, kan kreditorinstitutionen pålægge ubetalte fordringer renter. Renterne beregnes i overensstemmelse med artikel 68, stk. 2, i gennemførelsesforordningen.

Maksimumbeløbet for den refusion, der henvises til i artikel 65, stk. 6, tredje punktum, i grundforordningen, er i hvert enkelt tilfælde størrelsen af den ydelse, som en person ville være berettiget til efter lovgivningen i den medlemsstat, hvis lovgivning den pågældende senest var omfattet af, hvis den pågældende havde været registreret af arbejdsformidlingen i den pågældende medlemsstat. I forbindelserne mellem de medlemsstater, der er anført i bilag 5 til gennemførelsesforordningen, fastsætter de kompetente institutioner i en af de medlemsstater, hvis lovgivning den pågældende senest var omfattet af, dog maksimumbeløbet i hvert enkelt tilfælde på grundlag af gennemsnittet af de arbejdsløshedsydelser, der er udbetalt i henhold til medlemsstatens lovgivning i det foregående kalenderår.

KAPITEL III

Tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte ydelser, tilbagebetaling af foreløbige udbetalinger og bidrag, modregning og bistand ved inddrivelse af fordringer

Afdeling 1

Principper

Artikel 71

Fælles bestemmelser

Ved anvendelsen af artikel 84 i grundforordningen og inden for den nævnte artikels rammer inddrives fordringer om muligt ved hjælp af modregning enten mellem de berørte medlemsstaters institutioner, eller i forhold til den pågældende fysiske eller juridiske person i overensstemmelse med artikel 72-74 i gennemførelsesforordningen. Hvis en fordring ikke kan inddrives helt eller delvist ved denne modregning, inddrives det beløb, der fortsat skyldes, i henhold til artikel 75-85 i gennemførelsesforordningen.

Afdeling 2

Modregning

Artikel 72

Uberettiget modtagne ydelser

1. Hvis en medlemsstats institution fejlagtigt har udbetalt en person ydelser, kan den pågældende institution under iagttagelse af de betingelser og begrænsninger, der er fastsat i den for institutionen gældende lovgivning, over for en institution i enhver anden medlemsstat, som det påhviler at betale ydelser til den pågældende, kræve det uberettiget modtagne beløb tilbageholdt i efterbetalinger eller løbende betalinger, der skal udbetales til den pågældende, uanset fra hvilken gren af den sociale sikring ydelsen betales. Den sidstnævnte medlemsstats institution foretager tilbageholdelsen under iagttagelse af de betingelser og begrænsninger, der er fastsat for en sådan modregning i henhold til den lovgivning, der gælder for institutionen, på samme måde som, hvis den selv havde udbetalt for meget, og overfører det tilbageholdte beløb til den institution, der fejlagtigt har udbetalt ydelserne.

▼B

2. Uanset stk. 1 gælder det, at såfremt en institution i en medlemsstat ved tilkendelse eller fornyet tilkendelse af ydelser ved invaliditet samt alders- og efterladtepensioner i henhold til afsnit III, kapitel 4 og 5, i grundforordningen fejlagtigt har udbetalt en person ydelser, kan denne institution over for en institution i enhver anden medlemsstat, som det påhviler at betale tilsvarende ydelser til den pågældende, kræve det for meget udbetalte beløb tilbageholdt i efterbetalinger, der skal udbetales til den pågældende. Efter at sidstnævnte institution har underrettet den institution, der fejlagtigt har udbetalt et beløb, om disse skyldige efterbetalinger, meddeler den institution, der fejlagtigt har udbetalt beløbet, inden to måneder størrelsen af det fejlagtigt udbetalte beløb. Hvis den institution, der skal foretage efterbetalinger, modtager denne meddelelse inden for fristen, overfører den det indeholdte beløb til den institution, der fejlagtigt har udbetalt beløb. Hvis fristen er overskredet, udbetaler den nævnte institution straks efterbetalingerne til den pågældende person.

3. Har en person modtaget social bistand i en medlemsstat i et tidsrum, hvor den pågældende havde ret til ydelser efter en anden medlemsstats lovgivning, kan det organ, som har ydet bistanden, for så vidt det efter lovgivningen har regreskrav på de ydelser, der tilkommer den pågældende, over for en institution i enhver anden medlemsstat, som det påhviler at betale ydelser til den pågældende, kræve det beløb, der er udbetalt som social bistand, tilbageholdt i de beløb, som den omhandlede medlemsstat udbetaler den pågældende.

Denne bestemmelse finder tilsvarende anvendelse på familiemedlemmerne til en berørt person, der har modtaget bistand i en medlemsstat i et tidsrum, hvor den pågældende havde ret til ydelser for det pågældende familiemedlem efter lovgivningen i en anden medlemsstat.

Den institution i en medlemsstat, der fejlagtigt har udbetalt et bistandsbeløb, sender opgørelsen over det beløb, den har til gode, til institutionen i den anden medlemsstat; denne foretager tilbageholdelsen under iagttagelse af de betingelser og begrænsninger, der er fastsat for en sådan modregning i henhold til den lovgivning, der gælder for institutionen, og overfører straks det tilbageholdte beløb til den institution, der fejlagtigt har udbetalt beløbet.

Artikel 73

Foreløbigt betalte kontantydelser eller bidrag

1. Ved anvendelse af artikel 6 i gennemførelsesforordningen skal den institution, der har udbetalt kontantydelser foreløbigt, senest tre måneder efter at det er fastlagt, hvilken lovgivning der skal anvendes, eller hvilken institution der har ansvaret for at udbetale ydelserne, foretage en opgørelse over det foreløbigt udbetalte beløb og sende den til den institution, der fastslås som kompetent.

Den institution, der fastslås som kompetent til at betale ydelserne, tilbageholder den del, der skyldes i medfør af den foreløbige betaling, i de efterbetalinger af den tilsvarende ydelse, den skylder den pågældende, og overfører straks det tilbageholdte beløb til den institution, der har udbetalt kontantydelserne foreløbigt.

▼B

Hvis de foreløbigt udbetalte ydelser overstiger efterbetalingsbeløbet, eller hvis der ikke findes nogen efterbetalinger, tilbageholder den institution, der fastslås som kompetent, dette beløb i løbende betalinger under iagttagelse af de betingelser og grænser, der er fastsat for en sådan modregning i henhold til den lovgivning, der gælder for institutionen, og overfører straks det tilbageholdte beløb til den institution, der har udbetalt kontantydelserne foreløbigt.

2. Den institution, der foreløbigt har modtaget bidrag fra en juridisk og/eller fysisk person, skal ikke betale de pågældende beløb tilbage til den person, der har indbetalt dem, før den har forespurgt hos den institution, der fastslås som kompetent, om den eventuelt har beløb til gode i henhold til artikel 6, stk. 4, i gennemførelsesforordningen.

På anmodning af den institution, der fastslås som kompetent, fremsat senest tre måneder efter, at det er fastslået, hvilken lovgivning der finder anvendelse, overfører den institution, der har modtaget bidrag foreløbigt, disse bidrag til den institution, der er fastslået som kompetent for den periode, med henblik på en afklaring af situationen med hensyn til de bidrag, som den juridiske og/eller fysiske person skylder den. De overførte bidrag anses med tilbagevirkende kraft for at være blevet betalt til den institution, der fastslås som kompetent.

Hvis de foreløbigt betalte bidrag overstiger det beløb, som den juridiske og/eller fysiske person skylder den institution, der fastslås som kompetent, tilbagebetaler den institution, der har modtaget bidrag foreløbigt, det overskydende beløb til den pågældende juridiske og/eller fysiske person.

Artikel 74

Omkostninger i forbindelse med modregning

Der sker ikke dækning af omkostninger, hvis gælden inddrives ved modregning, jf. artikel 72 og 73 i gennemførelsesforordningen.

Afdeling 3

Inddrivelse

Artikel 75

Definitioner og fælles bestemmelser

1. Med henblik på denne afdeling forstås ved:

— »fordring« alle fordringer i forbindelse med bidrag eller uberettiget udbetalte ydelser, herunder renter, bøder, administrative sanktioner og alle andre gebyrer og omkostninger, der er forbundet med fordringen i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, der fremsætter fordringen

— »bistandssøgende instans« for så vidt angår den enkelte medlemsstat enhver institution, der fremsætter en anmodning om oplysninger, meddelelse eller inddrivelse vedrørende en fordring som defineret ovenfor

— »bistandssøgte instans« for så vidt angår den enkelte medlemsstat enhver institution, over for hvilken der kan fremsættes en anmodning om oplysninger, meddelelse eller inddrivelse.

2. Anmodninger og alle meddelelser i tilknytning hertil mellem medlemsstaterne fremsendes generelt via udpegede institutioner.

▼B

3. Praktiske gennemførelsesforanstaltninger, herunder foranstaltninger, der vedrører artikel 4 i gennemførelsesforordningen og fastsættelsen af en minimumstærskel for de beløb, for hvilke der kan anmodes om inddrivelse, fastsættes af Den Administrative Kommission.

Artikel 76

Anmodninger om oplysninger

1. Efter anmodning fra den bistandssøgende instans meddeler den bistandssøgte instans førstnævnte instans alle oplysninger, der er af værdi for denne ved inddrivelsen af en fordring.

Med henblik på at fremskaffe de pågældende oplysninger udøver den bistandssøgte instans de beføjelser, der er fastlagt ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om inddrivelse af lignende fordringer, der er opstået i den medlemsstat, hvor den selv er beliggende.

2. I anmodningen om oplysninger anføres navn, senest kendte adresse og alle andre relevante oplysninger til identifikation af den pågældende juridiske eller fysiske person, som de pågældende oplysninger vedrører, samt arten og størrelsen af den fordring, som ligger til grund for anmodningen.

3. Den bistandssøgte instans er ikke forpligtet til at give oplysninger:

a) som den ikke ville være i stand til at fremskaffe med henblik på inddrivelse af lignende fordringer, der er opstået i den medlemsstat, hvor den er beliggende

b) som vil afsløre en handelsmæssig, industriel eller erhvervsmæssig hemmelighed; eller

c) hvis meddelelse ville kunne bringe denne medlemsstats sikkerhed eller offentlige orden i fare.

4. Den bistandssøgte instans underretter den bistandssøgende instans om grunden til, at anmodningen om oplysninger ikke kan efterkommes.

Artikel 77

Meddelelse

1. Efter anmodning fra den bistandssøgende instans meddeler den bistandssøgte instans i overensstemmelse med de regler, der gælder for meddelelse af tilsvarende akter eller afgørelser i den medlemsstat, hvor den er beliggende, modtageren alle sådanne akter og afgørelser, herunder retslige, der hidrører fra den medlemsstat, hvor den bistandssøgende instans er beliggende, og som vedrører en fordring og/eller dens inddrivelse.

2. I anmodningen om meddelelse anføres den pågældende modtagers navn, adresse og alle andre relevante oplysninger til identifikation af den berørte adressat, der sædvanligvis er tilgængelige for den bistandssøgende instans, arten af og formålet med den akt eller afgørelse, der skal meddeles, om nødvendigt skyldnerens navn, adresse og alle andre relevante oplysninger til identifikation af skyldneren og den fordring, akten eller afgørelsen vedrører, samt alle andre formålstjenlige oplysninger.

▼B

3. Den bistandssøgte instans underretter straks den bistandssøgende instans om, hvordan anmodningen om meddelelse er blevet fulgt op, og navnlig om den dato, hvor afgørelsen eller akten er blevet sendt til modtageren.

Artikel 78

Anmodning om inddrivelse

1. En anmodning om inddrivelse af en fordring, som den bistandssøgende instans retter til den bistandssøgte instans, skal ledsages af et officielt eksemplar eller en bekræftet kopi af det dokument, der hjemler ret til eksekution, udstedt i den medlemsstat, hvor den bistandssøgende instans er beliggende, og, hvis det er relevant, af originaler eller af en bekræftet kopi af andre dokumenter, der er nødvendige for inddrivelsen.

2. Den bistandssøgende instans kan kun fremsætte en anmodning om inddrivelse:

a) såfremt fordringen og/eller det dokument, der hjemler ret til eksekution, ikke anfægtes i den medlemsstat, hvor den er beliggende, undtagen i tilfælde, hvor artikel 81, stk. 2, andet afsnit, i gennemførelsesforordningen finder anvendelse

b) når den i den medlemsstat, hvor den er beliggende, har iværksat de inddrivelsesforretninger, der kan indledes på grundlag af det i stk. 1 nævnte dokument, og når de trufne foranstaltninger ikke fører til betaling af hele fordringen.

c) såfremt forældelsesfristen i henhold til dens egen lovgivning ikke er udløbet.

3. I anmodningen om inddrivelse anføres:

a) navn, adresse og alle andre relevante oplysninger til identifikation af den pågældende fysiske eller juridiske person og/eller tredjemand, som er i besiddelse af dennes aktiver

b) navn, adresse og alle andre relevante oplysninger til identifikation af den bistandssøgende instans

c) en henvisning til det dokument, der hjemler ret til eksekution, udstedt i den medlemsstat, hvori den bistandssøgende instans er beliggende

d) fordringens art og størrelse, herunder hovedstol, renter, bøder, administrative sanktioner samt alle øvrige afgifter og skyldige beløb anført i valutaerne i de medlemsstater, hvor den bistandssøgende og den bistandssøgte instans er beliggende

e) det tidspunkt, hvor den bistandssøgende instans og/eller den bistandssøgte instans har underrettet modtageren om dokumentet

f) fra hvilket tidspunkt og i hvilken periode eksekution er mulig i henhold til de love, der er gældende i den medlemsstat, hvor den bistandssøgende instans er beliggende

g) alle andre relevante oplysninger.

▼B

4. Anmodningen om inddrivelse skal desuden indeholde en erklæring fra den bistandssøgende instans, hvori det bekræftes, at betingelserne i stk. 2 er opfyldt.

5. Den bistandssøgende instans sender den bistandssøgte instans alle relevante oplysninger, som vedrører den sag, der har begrundet anmodningen om inddrivelse, så snart den får kendskab hertil.

Artikel 79

Det dokument, der hjemler ret til eksekution af fordringen

1. I overensstemmelse med artikel 84, stk. 2, i grundforordningen anerkendes det dokument, der hjemler ret til eksekution af fordringen, uden videre og behandles automatisk som et dokument, der hjemler ret til eksekution af en fordring, af den medlemsstat, hvor den bistandssøgte instans er beliggende.

2. Uanset stk. 1 kan det dokument, der hjemler ret til eksekution af fordringen, i givet fald og i overensstemmelse med de gældende bestemmelser i den medlemsstat, hvori den bistandssøgte instans er beliggende, stadfæstes som, anerkendes som, suppleres med eller erstattes med et dokument, der hjemler ret til eksekution på denne medlemsstats område.

Medlemsstaterne bestræber sig på senest tre måneder efter modtagelsen af anmodningen om inddrivelse at fuldføre stadfæstelsen, anerkendelsen, suppleringen eller erstatningen af dokumentet, med undtagelse af de tilfælde, hvor tredje afsnit af dette stk. finder anvendelse. Medlemsstaterne må ikke afslå at fuldføre disse handlinger, når det dokument, der hjemler ret til eksekution, er formelt korrekt. Den bistandssøgte instans underretter den bistandssøgende instans om baggrunden for overskridelsen af tremånedersperioden.

Hvis nogen af disse handlinger medfører en tvist vedrørende fordringen og/eller det dokument, der hjemler ret til eksekution, og som er udstedt af den bistandssøgende instans, finder artikel 81 i gennemførelsesforordningen anvendelse.

Artikel 80

Betalingsbetingelser og -frister

1. Inddrivelse finder sted i den valuta, der anvendes i den medlemsstat, i hvilken den bistandssøgte instans er beliggende. Den bistandssøgte instans overfører hele det beløb, den har inddrevet, til den bistandssøgende instans.

2. Såfremt de love og administrative bestemmelser, der gælder i den medlemsstat, hvor den bistandssøgte instans er beliggende, tillader det, kan denne efter at have rådført sig med den bistandssøgende instans indrømme skyldneren en betalingsfrist eller tillade betaling i rater. Renter, der opkræves af den bistandssøgte instans som følge af denne betalingsfrist, skal også overføres til den bistandssøgende instans.

▼B

Fra det tidspunkt, hvor det dokument, der hjemler ret til eksekution af fordringen, er direkte anerkendt i overensstemmelse med artikel 79, stk. 1, i gennemførelsesforordningen, eller er stadfæstet, anerkendt, suppleret eller erstattet i overensstemmelse med artikel 79, stk. 2, i gennemførelsesforordningen, påløber der morarenter i henhold til de love og administrative bestemmelser, der gælder i den medlemsstat, hvor den bistandssøgte instans er beliggende, og de overføres også til den bistandssøgende instans.

Artikel 81

Indsigelse mod fordringen eller det dokument, der hjemler ret til eksekution af fordringen, og indsigelse vedrørende eksekutionsforanstaltninger

1. Såfremt en berørt person under inddrivelsesforretningen gør indsigelse mod fordringen og/eller det dokument, der hjemler ret til eksekution, og som er udstedt i den medlemsstat, hvor den bistandssøgende instans er beliggende, indbringes sagen af den pågældende person for de relevante myndigheder i den medlemsstat, hvor den bistandssøgende instans er beliggende, i overensstemmelse med de i denne medlemsstat gældende retsregler. Den bistandssøgende instans giver straks den bistandssøgte instans meddelelse herom. Endvidere kan den berørte person give den bistandssøgte instans meddelelse herom.

2. Så snart den bistandssøgte instans har modtaget den i stk. 1 nævnte meddelelse eller oplysning enten fra den bistandssøgende instans eller fra den berørte person, suspenderer den eksekutionsforretningen, indtil der foreligger en afgørelse fra den relevante myndighed om spørgsmålet, medmindre den bistandssøgende instans anmoder om andet i overensstemmelse med andet afsnit i dette stk. Såfremt den bistandssøgte instans finder det nødvendigt, og med forbehold af artikel 84 i gennemførelsesforordningen, kan den træffe retsbevarende foranstaltninger for at sikre inddrivelse, i det omfang love eller andre retsforskrifter i den medlemsstat, hvor den er beliggende, tillader det for lignende fordringer.

Uanset første afsnit kan den bistandssøgende instans i henhold til de love og administrative bestemmelser og den administrative praksis, der gælder i den medlemsstat, hvor den er beliggende, anmode den bistandssøgte instans om at inddrive en fordring, der er gjort indsigelse mod, for så vidt en sådan handling er tilladt efter de love og administrative bestemmelser og den administrative praksis, der gælder i den medlemsstat, hvor den bistandssøgte instans er beliggende. Hvis indsigelsesspørgsmålet senere afgøres til fordel for skyldneren, tilbagebetaler den bistandssøgende instans eventuelt inddrevne beløb med tillæg af eventuel erstatning i overensstemmelse med de love og bestemmelser, som er gældende i den medlemsstat, hvor den bistandssøgte instans er beliggende.

3. Når indsigelsen vedrører eksekutionsforanstaltninger, der er truffet i den medlemsstat, hvor den bistandssøgte instans er beliggende, indbringes sagen for den relevante myndighed i denne medlemsstat i overensstemmelse med dennes love og andre retsforskrifter.

▼B

4. Når den relevante myndighed, for hvilken sagen er indbragt i henhold til stk. 1, er en domstol eller en forvaltningsdomstol, betragtes dennes afgørelse, hvis den giver den bistandssøgende instans medhold, og hvis den gør det muligt, at fordringen inddrives i den medlemsstat, hvor den bistandssøgende instans er beliggende, som »det dokument, der hjemler ret til eksekution«, i den i artikel 78 og 79 i gennemførelsesforordningen anvendte betydning, og inddrivelsen af fordringen gennemføres på grundlag af denne afgørelse.

Artikel 82

Grænser for bistanden

1. Den bistandssøgte instans er ikke forpligtet til:

a) at yde den af artikel 78-81 i gennemførelsesforordningen omfattede bistand, hvis inddrivelse af fordringen på grund af skyldnerens situation kan give anledning til alvorlige, økonomiske eller sociale vanskeligheder i den medlemsstat, hvor den bistandssøgte instans er beliggende, for så vidt de love og administrative bestemmelser og den administrative praksis, der gælder i den medlemsstat, hvor den bistandssøgte instans er beliggende, tillader noget sådant for lignende, nationale fordringer

b) at yde den af artikel 76-81 i gennemførelsesforordningen omfattede bistand, hvis den oprindelige anmodning efter artikel 76-78 i gennemførelsesforordningen vedrører fordringer, der er over fem år gamle at regne fra det tidspunkt, hvor det dokument, der hjemler ret til eksekution, blev oprettet i overensstemmelse med de love og administrative bestemmelser og den administrative praksis, der gælder i den medlemsstat, hvor den bistandssøgende instans er beliggende, frem til tidspunktet for fremsættelse af anmodningen. Såfremt der imidlertid gøres indsigelse mod fordringen eller dokumentet, løber fristen fra det tidspunkt, hvor den medlemsstat, hvor den bistandssøgende instans er beliggende, fastslår, at der ikke længere kan gøres indsigelse mod fordringen eller det dokument, der hjemler ret til eksekution.

2. Den bistandssøgte instans underretter den bistandssøgende instans om grunden til, at anmodningen om bistand ikke kan efterkommes.

Artikel 83

Forældelsesfrist

1. Spørgsmål om forældelse afgøres således:

a) efter gældende retsregler i den medlemsstat, hvor den bistandssøgende instans er beliggende, hvis de vedrører fordringen og/eller det dokument, der hjemler ret til eksekution af fordringen, samt

b) efter gældende retsregler i den medlemsstat, hvor den bistandssøgte instans er beliggende, hvis de vedrører eksekutionsforanstaltninger i den bistandssøgte medlemsstat.

Forældelse efter gældende retsregler i den medlemsstat, hvor den bistandssøgte instans er beliggende, løber fra datoen for direkte anerkendelse eller fra datoen for stadfæstelse, anerkendelse, supplering eller erstatning af dokumentet i henhold til artikel 79 i gennemførelsesforordningen.

▼B

2. De inddrivelsesforanstaltninger, der i overensstemmelse med anmodningen om bistand træffes af bistandssøgte instans, og som, såfremt de var blevet truffet af den bistandssøgende instans, ville have medført suspension eller afbrydelse af forældelsen i henhold til gældende retsregler i den medlemsstat, hvor den bistandssøgende instans er beliggende, anses med hensyn til denne virkning for at være truffet i sidstnævnte stat.

Artikel 84

Retsbevarende foranstaltninger

På begrundet begæring af den bistandssøgende instans træffer den bistandssøgte instans retsbevarende foranstaltninger for at sikre inddrivelse af en fordring, for så vidt som gældende love og andre retsforskrifter i den medlemsstat, hvor den bistandssøgte instans er beliggende, tillader det.

Med henblik på gennemførelsen af stk. 1 finder bestemmelserne og procedurerne i artikel 78, 79, 81 og 82 i gennemførelsesforordningen tilsvarende anvendelse.

Artikel 85

Omkostninger i forbindelse med inddrivelse

1. Den bistandssøgte instans inddriver hos den pågældende fysiske eller juridiske person og tilbageholder alle omkostninger, som den afholder i forbindelse med inddrivelse af fordringen i overensstemmelse med de love og bestemmelser, der er gældende for tilsvarende fordringer, i den medlemsstat, hvor den bistandssøgte instans er beliggende.

2. Gensidig bistand i medfør af denne afdeling er som hovedregel gratis. Ved inddrivelser, der frembyder særlige vanskeligheder eller er forbundet med meget store omkostninger, kan den bistandssøgende og den bistandssøgte instans dog aftale særlige godtgørelsesregler for de pågældende tilfælde.

3. Den medlemsstat, hvor den bistandssøgende instans er beliggende, forbliver dog ansvarlig over for den medlemsstat, hvor den bistandssøgte instans er beliggende, for godtgørelse af eventuelle omkostninger og tab som følge af foranstaltninger, som erklæres ubegrundede, for så vidt angår fordringens tilstedeværelse eller gyldigheden af det dokument, der er udstedt af den bistandssøgende instans.

Artikel 86

Revision

1. Senest i det fjerde hele kalenderår efter gennemførelsesforordningens ikrafttræden forelægger Den Administrative Kommission en sammenlignende rapport om de frister, der er anført i artikel 67, stk. 2, 5 og 6, i gennemførelsesforordningen.

På baggrund af denne rapport kan Europa-Kommissionen om relevant forelægge forslag til revision af disse frister med det formål at afkorte dem betydeligt.

2. Senest på den i stk. 1 omhandlede dato vurderer Den Administrative Kommission også de regler for omregning af perioder, der er fastsat i artikel 13, med henblik på om muligt at forenkle disse regler.

▼B

3. Senest den 1. maj 2015 forelægger Den Administrative Kommission en rapport, der specifikt vurderer anvendelsen af gennemførelsesforordningens afsnit IV, kapitel I og III, navnlig med hensyn til de procedurer og frister, der er omhandlet i artikel 67, stk. 2, 5 og 6, og til de inddrivelsesprocedurer, der er omhandlet i artikel 75-85 i gennemførelsesforordningen.

På baggrund af denne rapport kan Europa-Kommissionen om nødvendigt forelægge relevante forslag til at gøre disse procedurer mere effektive og afbalancerede.

AFSNIT V

DIVERSE BESTEMMELSER, OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 87

Lægeundersøgelse og administrativ kontrol

1. Når en person, der modtager eller ansøger om ydelser, eller et medlem af den pågældendes familie opholder sig eller er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor debitorinstitutionen er beliggende, foretages lægeundersøgelsen efter denne institutions anmodning af institutionen på ydelsesmodtagerens opholds- eller bopælssted i overensstemmelse med de regler, der er fastlagt i den lovgivning, som gælder for denne institution, jf. dog andre bestemmelser.

Debitorinstitutionen meddeler opholds- eller bopælsstedets institution, hvilke eventuelle særlige krav, der om nødvendigt skal overholdes, og hvilke punkter lægeundersøgelsen skal omfatte.

2. Opholds- eller bopælsstedets institution skal sende en rapport til den debitorinstitution, som har anmodet om lægeundersøgelsen. Denne institution skal være bundet af de konstateringer, som opholds- eller bopælsstedets institution har foretaget.

Debitorinstitutionen bevarer retten til at lade ydelsesmodtageren undersøge af en af den udpeget læge. Ydelsesmodtageren kan dog kun anmodes om at rejse til debitorinstitutionens medlemsstat, hvis vedkommende er i stand til at foretage rejsen, uden at det går ud over helbredet, og hvis debitorinstitutionen afholder de dertil hørende rejse- og opholdsudgifter.

3. Når en person, der modtager eller ansøger om ydelser, eller et medlem af den pågældendes familie opholder sig eller er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor debitorinstitutionen er beliggende, foretages den administrative kontrol efter debitorinstitutionens anmodning af institutionen på modtagerens opholds- eller bopælssted.

Stk. 2 finder også anvendelse i dette tilfælde.

4. Stk. 2 og 3 finder også anvendelse med henblik på at fastslå eller kontrollere afhængighedstilstanden for en modtager af eller en ansøger om ydelser ved plejebehov af ubegrænset varighed, jf. artikel 34 i grundforordningen.

5. De kompetente myndigheder eller kompetente institutioner i to eller flere medlemsstater kan fastlægge specifikke bestemmelser og procedurer, der har til formål helt eller delvis at forbedre arbejdsmarkedsparatheden for ansøgere om og modtagere af ydelser og deres deltagelse i eventuelle ordninger eller programmer, der er tilgængelige i opholds- eller bopælsmedlemsstaten, med henblik herpå.

▼B

6. Som en undtagelse fra princippet om, at gensidigt administrativt samarbejde ydes vederlagsfrit, jf. artikel 76, stk. 2, i grundforordningen, refunderes de reelle udgifter i forbindelse med kontrollen, jf. stk. 1-5, til den institution, som var blevet anmodet om at udføre den, af den debitorinstitution, som havde anmodet herom.

Artikel 88

Underretninger

1. Medlemsstaterne underretter Europa-Kommissionen om kontaktoplysningerne vedrørende de instanser, der er omhandlet i artikel 1, litra m), q) og r), i grundforordningen og i artikel 1, stk. 2, litra a) og b), i gennemførelsesforordningen, samt vedrørende de institutioner, der er udpeget i overensstemmelse med gennemførelsesforordningen.

2. De instanser, der er omhandlet i stk. 1, skal have en elektronisk identitet i form af en identifikationskode og en elektronisk adresse.

3. Den Administrative Kommission fastlægger strukturen, indholdet og detaljerede ordninger vedrørende underretning om kontaktoplysninger, jf. stk. 1, herunder et fælles format og en model.

4. I bilag 4 til gennemførelsesforordningen angives nærmere detaljer vedrørende den offentligt tilgængelige database, der indeholder de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1. Databasen oprettes og forvaltes af Europa-Kommissionen. Medlemsstaterne er dog ansvarlige for at indlæse deres egne nationale kontaktoplysninger i databasen. Medlemsstaterne sikrer desuden, at de nationale kontaktoplysninger, der kræves i henhold til stk. 1, er indlæst korrekt.

5. Medlemsstaterne sørger for, at oplysningerne omhandlet i stk. 1 opdateres løbende.

Artikel 89

Information

1. Den Administrative Kommission udarbejder den fornødne information med henblik på at sikre, at de pågældende er bekendt med deres rettigheder samt de administrative formaliteter, de skal iagttage for at gøre disse rettigheder gældende. Informationen formidles, hvor det er muligt, ad elektronisk vej via online-netsteder, der er offentligt tilgængelige. Den Administrative Kommission sørger for, at informationen opdateres regelmæssigt, og overvåger kvaliteten af de tjenester, der ydes forbrugerne.

2. Det Rådgivende Udvalg, jf. artikel 75 i grundforordningen, kan afgive udtalelser og henstillinger med henblik på at forbedre informationen og formidlingen heraf.

3. De kompetente myndigheder påser, at institutionerne under dem holdes informeret og anvender samtlige lovgivningsmæssige og andre fællesskabsbestemmelser, herunder Den Administrative Kommissions afgørelser, på de områder og de betingelser, der er fastsat i grundforordningen og gennemførelsesforordningen.

▼B

Artikel 90

Omregning af valuta

Ved anvendelsen af grundforordningen og gennemførelsesforordningen gælder ved omregning mellem to valutaer den referencekurs for omregning af valutaer, der offentliggøres af Den Europæiske Centralbank. Den dato, der skal tages hensyn til ved fastsættelse af omregningskursen, fastlægges af Den Administrative Kommission.

Artikel 91

Statistikker

De kompetente myndigheder udarbejder statistikker over anvendelsen af grundforordningen og gennemførelsesforordningen og fremsender dem til Den Administrative Kommissions sekretariat. Disse oplysninger indsamles og struktureres ifølge en plan og en metode, der fastlægges af Den Administrative Kommission. Europa-Kommissionen er ansvarlig for at formidle disse oplysninger.

Artikel 92

Ændring af bilagene

Efter anmodning fra Den Administrative Kommission kan bilag 1-5 til gennemførelsesforordningen og bilag VI-IX til grundforordningen ændres ved en Kommissionsforordning.

Artikel 93

Overgangsbestemmelser

Artikel 87 i grundforordningen finder anvendelse på forhold, der er omfattet af gennemførelsesforordningen.

Artikel 94

Overgangsbestemmelser vedrørende pensioner

1. Når forsikringsbegivenheden indtræder forud for datoen for gennemførelsesforordningens ikrafttræden på den pågældende medlemsstats område, og når fastsættelse af ydelsen på grundlag af pensionsansøgningen endnu ikke er sket inden denne dato, skal der foretages en dobbelt fastsættelse af ydelsen, for så vidt der på grundlag af forsikringsbegivenheden skal tilkendes ydelser for en periode, der ligger forud for den sidstnævnte dato:

a) for så vidt angår perioden forud for datoen for gennemførelsesforordningens ikrafttræden på den pågældende medlemsstats område i overensstemmelse med forordning (EØF) nr. 1408/71 eller med aftaler, der er i kraft mellem de pågældende medlemsstater

b) for så vidt angår perioden, der starter på datoen for gennemførelsesforordningens ikrafttræden på den pågældende medlemsstats område i overensstemmelse med grundforordningen.

Såfremt det beløb, der fremkommer ved beregningen efter litra a), er højere end det, der fremkommer ved beregningen efter litra b), skal den pågældende dog fortsat modtage det i henhold til litra a) beregnede beløb.

▼B

2. Indgivelse, der finder sted fra datoen for gennemførelsesforordningens ikrafttræden på den pågældende medlemsstats område, til en institution i en medlemsstat, af en ansøgning om ydelser ved invaliditet eller alderdom eller ydelser til efterladte, medfører automatisk, at ydelser, der af institutionen eller institutionerne i en eller flere medlemsstater er fastsat før dette tidspunkt for den samme forsikringsbegivenhed, omberegnes på grundlag af grundforordningen, idet omberegningen dog ikke kan medføre, at der udbetales et lavere ydelsesbeløb.

Artikel 95

Overgangsperiode for elektronisk dataudveksling

1. Hver medlemsstat kan omfattes af en overgangsperiode for elektronisk dataudveksling som fastlagt i artikel 4, stk. 2, i gennemførelsesforordningen.

Disse overgangsperioder må ikke overstige 24 måneder fra datoen for gennemførelsesforordningens ikrafttræden.

Hvis indførelsen af den nødvendige fællesskabsinfrastruktur (Electronic Exchange of Social Security information — EESSI) forsinkes væsentligt i forhold til gennemførelsesforordningens ikrafttrædelse, kan Den Administrative Kommission imidlertid aftale en passende forlængelse af disse perioder.

2. De praktiske bestemmelser om eventuelle nødvendige overgangsperioder, jf. stk. 1, fastlægges af Den Administrative Kommission med henblik på at sikre den nødvendige dataudveksling i forbindelse med anvendelsen af grundforordningen og gennemførelsesforordningen.

Artikel 96

Ophævelse

1. Forordning (EØF) nr. 574/72 ophæves med virkning fra 1. maj 2010.

Forordning (EØF) nr. 574/72 forbliver dog i kraft, og dens retsvirkninger bevares med henblik på:

a) Rådets forordning (EF) nr. 859/2003 af 14. maj 2003 om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72 til at omfatte tredjelandsstatsborgere, der ikke allerede er dækket af disse bestemmelser udelukkende på grund af deres nationalitet ([1]), så længe den nævnte forordning ikke er ophævet eller ændret

b) Rådets forordning (EØF) nr. 1661/85 af 13. juni 1985 om fastsættelse af tekniske tilpasninger til fællesskabsbestemmelserne om vandrende arbejdstageres sociale sikring for så vidt angår Grønland ([2]), så længe den nævnte forordning ikke er ophævet eller ændret

([1]) EUT L 124 af 20.5.2003, s. 1.
([2]) EFT L 160 af 20.6.1985, s. 7.

▼B

c) aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde ([1]) og aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer ([2]) samt andre aftaler, der indeholder en henvisning til forordning (EØF) nr. 574/72, så længe disse aftaler ikke er blevet ændret som følge af gennemførelsesforordningen.

2. Henvisninger til forordning (EØF) nr. 574/72 i Rådets direktiv 98/49/EF af 29. juni 1998 om beskyttelse af supplerende pensionsrettigheder for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der flytter inden for Fællesskabet ([3]), og mere generelt i alle andre fællesskabsretsakter, forstås som henvisninger til gennemførelsesforordningen.

Artikel 97

Offentliggørelse og ikrafttræden

Denne forordning offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*. Den træder i kraft den 1. maj 2010.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

([1]) EFT L 1 af 3.1.1994, s. 1.
([2]) EFT L 114 af 30.4.2002, s. 6.
([3]) EFT L 209 af 25.7.1998, s. 46.

▼B

BILAG 1

Gennemførelsesbestemmelser til bilaterale aftaler, som forbliver i kraft, og andre bilaterale gennemførelsesaftaler

(som nævnt i gennemførelsesforordningens artikel 8, stk. 1, og artikel 9, stk. 2)

BELGIEN — DANMARK

Brevvekslingen af 8. maj 2006 og 21. juni 2006 om aftale om refusion med det faktiske beløb for en ydelse, der er ydet til familiemedlemmer til en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, der er forsikret i Belgien, når familiemedlemmerne har bopæl i Danmark, og til pensionister og/eller deres familiemedlemmer, der er forsikret i Belgien, men har bopæl i Danmark

BELGIEN — TYSKLAND

Overenskomsten af 29. januar 1969 om opkrævning og inddrivelse af bidrag til social sikring

BELGIEN — IRLAND

Brevvekslingen af 19. maj 1981 og 28. juli 1981 vedrørende artikel 36, stk. 3, og artikel 70, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 (gensidigt afkald på refusion af udgifter til naturalydelser og udgifter til ydelser ved arbejdsløshed i henhold til afsnit III, kapitel 1 og 6, i forordning (EØF) nr. 1408/71) og artikel 105, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 574/72 (gensidigt afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol)

BELGIEN — SPANIEN

Aftalen af 25. maj 1999 om refusion af naturalydelser i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72

BELGIEN — FRANKRIG

a) Overenskomsten af 4. juli 1984 om lægelig kontrol af grænsearbejdere, der er bosiddende i det ene land og beskæftiget i et andet

b) Overenskomsten af 14. maj 1976 om afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol i henhold til artikel 105, stk. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72

c) Overenskomsten af 3. oktober 1977 om gennemførelse af artikel 92 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (inddrivelse af bidrag til socialsikring)

d) Overenskomsten af 29. juni 1979 om gensidigt afkald på refusion i henhold til artikel 70, stk. 3 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (ydelser ved arbejdsløshed)

e) Den administrative aftale af 6. marts 1979 om gennemførelse af tillægsaftalen af 12. oktober 1978 om social sikring mellem Belgien og Frankrig for så vidt angår bestemmelserne om selvstændige erhvervsdrivende

f) Brevvekslingen af 21. november 1994 og 8. februar 1995 om reglerne for afregning af gensidige refusionskrav i henhold til artikel 93, 94, 95 og 96 i forordning (EØF) nr. 574/72

▼B

BELGIEN — ITALIEN

a) Overenskomsten af 12. januar 1974, i henhold til artikel 105, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 574/72

b) Overenskomsten af 31. oktober 1979, i henhold til artikel 18, stk. 9, i forordning (EØF) nr. 574/72

c) Brevvekslingen af 10. december 1991 og 10. februar 1992 om refusion af gensidige refusionskrav i henhold til artikel 93 i forordning (EØF) nr. 574/72

d) Overenskomsten af 21. november 2003 om reglerne for afregning af gensidige refusionskrav i henhold til artikel 94 og 95 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72

BELGIEN — LUXEMBOURG

a) Overenskomsten af 28. januar 1961 om inddrivelse af bidrag til social sikring

b) Overenskomsten af 16. april 1976 om afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol i henhold til artikel 105, stk. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72

BELGIEN — NEDERLANDENE

▼M1

———————

▼B

b) Overenskomsten af 13. marts 2006 om sygeforsikring

c) Overenskomsten af 12. august 1982 om forsikring vedrørende sygdom, moderskab og invaliditet

BELGIEN — DET FORENEDE KONGERIGE

a) Brevvekslingen af 4. maj 1976 og 14. juni 1976 vedrørende artikel 105, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 574/72 (afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol)

b) Brevvekslingen af 18. januar 1977 og 14. marts 1977 vedrørende artikel 36, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 (ordning vedrørende refusion eller afkald på refusion af udgifter til naturalydelser udredet i henhold til afsnit III, kapitel 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71), som ændret ved brevveksling af 4. maj 1982 og 23. juli 1982 (aftale om refusion af udgifter i henhold til artikel 22, stk. 1, litra a), i forordning (EØF) nr. 1408/71)

BULGARIEN — DEN TJEKKISKE REPUBLIK

Artikel 29, stk. 1 og 3, i aftalen af 25. november 1998 og artikel 5, stk. 4, i den administrative ordning af 30. november 1999 om afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol

BULGARIEN — TYSKLAND

Artikel 8 og 9 i den administrative aftale om gennemførelse af overenskomsten om social sikring af 17. december 1997 på pensionsområdet

DEN TJEKKISKE REPUBLIK — SLOVAKIET

Artikel 15 og 16 i den administrative aftale af 8. januar 1993 om angivelse af arbejdsgiverens hjemsted og af bopælen med henblik på anvendelse af artikel 20 i overenskomsten af 29. oktober 1992 om social sikring

▼B

DANMARK — IRLAND

Brevvekslingen af 22. december 1980 og 11. februar 1981 om gensidigt afkald på refusion af udgifter til naturalydelser i henhold til forsikring ved sygdom, moderskab, arbejdsulykker og erhvervssygdomme, udgifter til ydelser ved arbejdsløshed og udgifter til administrativ og lægelig kontrol (artikel 36, stk. 3, artikel 63, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71, samt artikel 105, stk. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72)

DANMARK — GRÆKENLAND

Aftalen af 8. maj 1986 om delvist gensidigt afkald på refusion af udgifter til naturalydelser ved sygdom, moderskab, arbejdsulykker og erhvervssygdomme og afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol

DANMARK — SPANIEN

Overenskomsten af 11. december 2006 om forskud, tidsfrister og refusion med det faktiske beløb for en ydelse, der er ydet til familiemedlemmer til en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, der er forsikret i Spanien, når familiemedlemmet har bopæl i Danmark, og til pensionister og/eller deres familiemedlemmer, der er forsikret i Spanien, men har bopæl i Danmark

DANMARK — FRANKRIG

Aftalen af 29. juni 1979 samt tillægsaftale af 2. juni 1993 om delvist afkald på refusion i henhold til artikel 36, stk. 3, og artikel 63, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71, og gensidigt afkald på refusion i henhold til artikel 105, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 574/72 (delvist afkald på refusion af udgifter til naturalydelser ved sygdom, moderskab, arbejdsulykker og erhvervssygdomme og afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol)

DANMARK — ITALIEN

Overenskomsten af 18. november 1998 om refusion af udgifter til naturalydelser i henhold til forsikring ved sygdom, moderskab, arbejdsulykker og erhvervssygdomme samt udgifter til administrativ og lægelig kontrol

▼M1

———————

▼B

DANMARK — NEDERLANDENE

Brevvekslingen af 30. marts 1979 og 25. april 1979 som ændret ved aftale af 12. december 2006 om refusion af udgifter til naturalydelser ved sygdom, moderskab, arbejdsulykker og erhvervssygdomme

DANMARK — PORTUGAL

Overenskomsten af 17. april 1998 om delvist afkald på refusion af udgifter til naturalydelser i henhold til forsikring ved sygdom, moderskab, arbejdsulykker og erhvervssygdomme og udgifter til administrativ og lægelig kontrol

DANMARK — FINLAND

Artikel 15 i den nordiske konvention om social sikring af 18. august 2003: Aftale om gensidigt afkald på refusion af udgifter efter artikel 36, 63 og 70 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (udgifter til naturalydelser ved sygdom, moderskab, arbejdsulykker og erhvervssygdomme og ydelser ved arbejdsløshed) og artikel 105 i forordning (EØF) nr. 574/72 (udgifter til administrativ og lægelig kontrol)

▼B

DANMARK — SVERIGE

Artikel 15 i den nordiske konvention om social sikring af 18. august 2003: Aftale om gensidigt afkald på refusion af udgifter efter artikel 36, 63 og 70 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (udgifter til naturalydelser ved sygdom, moderskab, arbejdsulykker og erhvervssygdomme og ydelser ved arbejdsløshed) og artikel 105 i forordning (EØF) nr. 574/72 (udgifter til administrativ og lægelig kontrol)

DANMARK — DET FORENEDE KONGERIGE

Brevvekslingen af 30. marts 1977 og 19. april 1977 som ændret ved brevveksling af 8. november 1989 og 10. januar 1990 om afkald på refusion af udgifter til naturalydelser og udgifter til administrativ og lægelig kontrol

TYSKLAND — FRANKRIG

Aftalen af 26. maj 1981 om gennemførelse af artikel 92 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (opkrævning og inddrivelse af bidrag til social sikring)

TYSKLAND — ITALIEN

Overenskomsten af 3. april 2000 om opkrævning og inddrivelse af bidrag til social sikring

TYSKLAND — LUXEMBOURG

a) Overenskomsten af 14. oktober 1975 om afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol i henhold til artikel 105, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 574/72

b) Overenskomsten af 14. oktober 1975 om opkrævning og inddrivelse af bidrag til social sikring

c) Aftalen af 25. januar 1990 om anvendelse af artikel 20 og artikel 22, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EØF) nr. 1408/71

▼M1

———————

▼B

TYSKLAND — ØSTRIG

Afdeling II, nr. 1, og afdeling III i overenskomsten af 2. august 1979 om gennemførelse af overenskomst om arbejdsløshedsforsikring af 19. juli 1978 gælder fortsat for personer, der den 1. januar 2005 eller før var beskæftigede som grænsearbejdere, og som bliver arbejdsløse inden den 1. januar 2011

TYSKLAND — POLEN

Aftalen af 11. januar 1977 om gennemførelse af overenskomsten af 9. oktober 1975 om alderspension og ydelser ved arbejdsulykker

ESTLAND — DET FORENEDE KONGERIGE

Aftalen endeligt udformet den 29. marts 2006 mellem de kompetente myndigheder i Republikken Estland og Det Forenede Kongerige i henhold til artikel 36, stk. 3, og artikel 63, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 vedrørende andre metoder for refusion af udgifter til naturalydelser, som de to lande tilkender i henhold til denne forordning med virkning fra den 1. maj 2004

▼B

IRLAND — FRANKRIG

Brevvekslingen af 30. juli 1980 og 26. september 1980 vedrørende artikel 36, stk. 3, og 63, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 (gensidigt afkald på refusion af udgifter til naturaldelser) og artikel 105, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 574/72 (gensidigt afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol)

IRLAND — LUXEMBOURG

Brevvekslingen af 26. september 1975 og 5. august 1976 vedrørende artikel 36, stk. 3, og artikel 63, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71, samt artikel 105, stk. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72 (afkald på refusion af udgifter til naturaldelser, udredt i henhold til afsnit III, kapitel 1 eller 4, i forordning (EØF) nr. 1408/71, samt de i artikel 105 i forordning (EØF) nr. 574/72 omhandlede udgifter til administrativ og lægelig kontrol)

IRLAND — NEDERLANDENE

Brevvekslingen af 22. april 1987 og 27. juli 1987 om artikel 70, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 (afkald på refusion af udgifter til ydelser, udredt i henhold til artikel 69 i forordning (EØF) nr. 1408/71), og artikel 105, stk. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72 (afkald på refusion af de i artikel 105 i forordning (EØF) nr. 574/72 omhandlede udgifter til administrativ og lægelig kontrol)

IRLAND — SVERIGE

Aftalen af 8. november 2000 om afkald på refusion af udgifter til naturaldelser ved sygdom, moderskab, arbejdsulykker og erhvervssygdomme og udgifter til administrativ og lægelig kontrol

IRLAND — DET FORENEDE KONGERIGE

Brevvekslingen af 9. juli 1975 vedrørende artikel 36, stk. 3, og artikel 63, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 (ordning vedrørende refusion eller afkald på refusion af udgifter til naturaldelser, udredt i henhold til afsnit III, kapitel 1 eller 4, i forordning (EØF) nr. 1408/71), og artikel 105, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 574/72 (afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol)

GRÆKENLAND — NEDERLANDENE

Brevvekslingen af 8. september 1992 og 30. juni 1993 om regler for refusion institutionerne imellem

SPANIEN — FRANKRIG

Aftalen af 17. maj 2005 om særregler for forvaltning og afregning af gensidige refusionskrav i forbindelse med sygehjælp i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72

SPANIEN — ITALIEN

Overenskomsten om nye regler for forbedring og forenkling af refusionen af udgifter til sundhedspleje af 21. november 1997 om artikel 36, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 (refusion af naturaldelse i forbindelse med sygdom og barsel), og artikel 93, 94, 95, 100 og artikel 102, stk. 5, i forordning (EØF) nr. 574/72 (regler for refusion af ydelser i henhold til syge- og moderskabsforsikringen og ikke-afregnede krav)

▼B

SPANIEN — NEDERLANDENE

Overenskomsten af 21. februar 2000 mellem Nederlandene og Spanien med henblik på at fremme afregning af gensidige refusionskrav vedrørende ydelser fra syge- og moderskabsforsikringen ved anvendelse af bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72

SPANIEN — PORTUGAL

▼M3

———————

▼B

b) Aftalen af 2. oktober 2002 om fastsættelse af regler for forvaltning og afregning af gensidige refusionskrav i forbindelse med sundhedsydelser for at fremme og fremskynde afregningen af disse krav

SPANIEN — SVERIGE

Aftalen af 1. december 2004 om refusion af udgifter til naturalydelser, der er tilkendt i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72

SPANIEN — DET FORENEDE KONGERIGE

Aftalen af 18. juni 1999 om refusion af udgifter til naturalydelser, der er tilkendt i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72

FRANKRIG — ITALIEN

a) Brevvekslingen af 14. maj 1991 og 2. august 1991 om reglerne for afregning af gensidige refusionskrav i henhold til artikel 93 i forordning (EØF) nr. 574/72

b) Den supplerende brevveksling af 22. marts 1994 og 15. april 1994 om reglerne for afregning af gensidige refusionskrav i henhold til artikel 93, 94, 95 og 96 i forordning (EØF) nr. 574/72

c) Brevvekslingen af 2. april 1997 og 20. oktober 1998 om ændring af brevveksling nævnt i litra a) og b) om reglerne for afregning af gensidige refusionskrav i henhold til artikel 93, 94, 95 og 96 i forordning (EØF) nr. 574/72

d) Aftalen af 28. juni 2000 om afkald på refusion af de i artikel 105, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 574/72 omhandlede udgifter, når der anmodes om administrativ og lægelig kontrol i henhold til artikel 51 i den nævnte forordning

FRANKRIG — LUXEMBOURG

a) Overenskomsten af 2. juli 1976 om afkald på refusion i henhold til artikel 36, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 vedrørende udgifter til naturalydelser i forbindelse med sygdoms- og moderskabsforsikring udredt til en arbejdstagers familiemedlemmer, som ikke er bosat i samme land som denne

b) Overenskomsten af 2. juli 1976 om afkald på refusion i henhold til artikel 36, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 vedrørende udgifter til naturalydelser i forbindelse med sygdoms- og moderskabsforsikring udredt til tidligere grænsearbejdere, til deres familiemedlemmer eller deres efterladte

c) Overenskomsten af 2. juli 1976 om afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol i henhold til artikel 105, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972

▼B

d) Brevvekslingen af 17. juli 1995 og 20. september 1995 om reglerne for afregning af gensidige refusionskrav i henhold til artikel 93, 95 og 96 i forordning (EØF) nr. 574/72

FRANKRIG — NEDERLANDENE

a) Aftalen af 28. april 1997 om afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol i henhold til artikel 105 i forordning (EØF) nr. 574/72

b) Aftalen af 29. september 1998 om særregler for fastsættelse af de udgifter til naturalydelser, der skal refunderes i henhold til bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72

c) Aftalen af 3. februar 1999 om særregler for forvaltning og afregning af gensidige refusionskrav i forbindelse med ydelser ved sygdom i henhold til bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72

FRANKRIG — PORTUGAL

Aftalen af 28. april 1999 om særregler for forvaltning og afregning af gensidige refusionskrav i forbindelse med lægebehandling i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72

FRANKRIG — DET FORENEDE KONGERIGE

a) Brevvekslingen af 25. marts 1997 og 28. april 1997 vedrørende artikel 105, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 574/72 (afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol)

b) Aftalen af 8. december 1998 om særregler for fastsættelse af de udgifter til naturalydelser, der skal refunderes i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72

ITALIEN — LUXEMBOURG

Artikel 4, stk. 5 og 6, i den administrative aftale af 19. januar 1955 om de nærmere regler om gennemførelse af den almindelige overenskomst om social sikring (sygeforsikring af arbejdere i landbruget)

ITALIEN — NEDERLANDENE

Aftalen af 24. december 1996/27. februar 1997 om artikel 36, stk. 3, og artikel 63, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71

ITALIEN — DET FORENEDE KONGERIGE

Aftalen undertegnet den 15. december 2005 mellem de kompetente myndigheder i Republikken Italien og Det forenede Kongerige i henhold til artikel 36, stk. 3, og artikel 63, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 vedrørende andre metoder for refusion af udgifter til naturalydelser, som de to lande tilkender i henhold til denne forordning med virkning fra den 1. januar 2005

LUXEMBOURG — NEDERLANDENE

Overenskomsten af 1. november 1976 om afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol i henhold til artikel 105, stk. 2 i forordning (EØF) nr. 574/72

LUXEMBOURG — SVERIGE

Arrangementet af 27. november 1996 om refusion af udgifter på området social sikring

▼B

LUXEMBOURG — DET FORENEDE KONGERIGE

Brevvekslingen af 18. december 1975 og 20. januar 1976 vedrørende artikel 105, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 574/72 (afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol omhandlet i artikel 105 i forordning (EØF) nr. 574/72)

UNGARN — DET FORENEDE KONGERIGE

Aftalen endeligt udformet den 1. november 2005 mellem de kompetente myndigheder i Republikken Ungarn og Det Forenede Kongerige i henhold til artikel 35, stk. 3, og artikel 41, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 883/2004 vedrørende andre metoder for refusion af udgifter til naturalydelser, som de to lande tilkender i henhold til den pågældende forordning med virkning fra den 1. maj 2004

MALTA — DET FORENEDE KONGERIGE

Aftalen endeligt udformet den 17. januar 2007 mellem de kompetente myndigheder i Malta og Det Forenede Kongerige i henhold til artikel 35, stk. 3, og artikel 41, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 883/2004 vedrørende andre metoder for refusion af udgifter til naturalydelser, som de to lande tilkender i henhold til den pågældende forordning med virkning fra den 1. maj 2004

▼M1

———————

▼B

NEDERLANDENE — DET FORENEDE KONGERIGE

a) Artikel 3, andet punktum, i den administrative aftale af 12. juni 1956 om gennemførelse af overenskomsten af 11. august 1954

b) Brevvekslingen af 25. april 1986 og 26. maj 1986 om artikel 36, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 (refusion eller afkald på refusion af udgifter til naturalydelser), som ændret

PORTUGAL — DET FORENEDE KONGERIGE

Aftalen af 8. juni 2004 vedrørende andre metoder for refusion af udgifter til naturalydelser, som de to lande tilkender med virkning fra den 1. januar 2003

FINLAND — SVERIGE

Artikel 15 i den nordiske konvention om social sikring af 18. august 2003: Aftale om gensidigt afkald på refusion af udgifter efter artikel 36, 63 og 70 i forordning (EØF) nr. 1408/71 (udgifter til naturalydelser ved sygdom, moderskab, arbejdsulykker og erhvervssygdomme og ydelser ved arbejdsløshed) og artikel 105 i forordning (EØF) nr. 574/72 (udgifter til administrativ og lægelig kontrol)

FINLAND — DET FORENEDE KONGERIGE

Brevvekslingen af 1. juni 1995 og 20. juni 1995 vedrørende artikel 36, stk. 3, og artikel 63, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 (refusion eller afkald på refusion af udgifter til naturalydelser) samt artikel 105, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 574/72 (afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol)

SVERIGE — DET FORENEDE KONGERIGE

Arrangementet af 15. april 1997 om artikel 36, stk. 3, og artikel 63, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 (refusion eller afkald på refusion af udgifter til naturalydelser), og artikel 105, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 574/72 (afkald på refusion af udgifter til administrativ og lægelig kontrol)

▼B

BILAG 2

Særlige ordninger for tjenestemænd

(som nævnt i gennemførelsesforordningens ►M1 artikel 32, stk. 2, og artikel 41, stk. 1 ◄)

A. Særlige ordninger for tjenestemænd, som ikke er omfattet af afsnit III, kapitel 1, i forordning (EF) nr. 883/2004, der vedrører naturalydelser

Tyskland

Særlig sygeforsikring for tjenestemænd

B. Særlige ordninger for tjenestemænd, som ikke er omfattet af afsnit III, kapitel 1, i forordning (EF) nr. 883/2004, med undtagelse af artikel 19, artikel 27, stk. 1, og artikel 35, der vedrører naturalydelser

Spanien

Særlig social sikringsordning for tjenestemænd

Særlig social sikringsordning for de væbnede styrker

Særlig social sikringsordning for tjenestemænd ved retsvæsenet og administrativt personale

C. Særlige ordninger for tjenestemænd, som ikke er omfattet af afsnit III, kapitel 2, i forordning (EF) nr. 883/2004, der vedrører naturalydelser

Tyskland

Særlig ulykkesforsikring for tjenestemænd

▼B

BILAG 3

Medlemsstater, der anvender refusion af udgifter til naturalydelser på grundlag af faste beløb

(som nævnt i gennemførelsesforordningens artikel 63, stk. 1)

IRLAND

SPANIEN

▼M3

CYPERN

———————

▼B

NEDERLANDENE

PORTUGAL

FINLAND

SVERIGE

DET FORENEDE KONGERIGE

▼B

BILAG 4

Uddybning vedrørende den i artikel 88, stk. 4, i gennemførelsesforordningen omhandlede database

1. *Databasens indhold*

   I et elektronisk register (URL) over de berørte organer angives:

   a) organernes navne på medlemsstatens officielle sprog samt på engelsk

   b) identifikationskoden og den elektroniske adresse i EESSI

   c) deres funktion med hensyn til definitionerne i artikel 1, litra m), q) og r), i grundforordningen og artikel 1, litra a) og b), i gennemførelsesforordningen.

   d) deres kompetence med hensyn til de forskellige risici, typer af ydelser, ordninger og geografisk dækning

   e) hvilken del af grundforordningen organerne anvender

   f) følgende kontaktoplysninger: postadresse, telefonnummer, telefax, e-mail-adresse og relevant URL-adresse

   g) andre oplysninger, der er nødvendige i forbindelse med anvendelse af grundforordningen eller gennemførelsesforordningen.

2. *Forvaltning af databasen*

   a) Det elektroniske register findes i EESSI i Europa-Kommissionen.

   b) Medlemsstaterne er ansvarlige for at indsamle og kontrollere de nødvendige oplysninger om organerne og for rettidigt at forelægge Europa-Kommissionen enhver indlæsning eller ændring af indlæsninger, der henhører under deres ansvar.

3. *Adgang*

   Oplysninger beregnet på operationelle og administrative formål er ikke tilgængelige for offentligheden.

4. *Sikkerhed*

   Alle ændringer i databasen (tilføjelser, opdateringer, sletninger) skal registreres. Brugerne skal, inden de får adgang til registret med henblik på at ændre indlæsninger, identificeres og autentificeres. Inden hvert forsøg på ændring af en indlæsning vil brugerens tilladelse til at foretage denne ændring blive kontrolleret. Enhver uautoriseret handling afvises og registreres.

5. *Sprogordning*

   Det generelle sprog, der anvendes i databasen, er engelsk. Navne på organer og deres kontaktoplysninger bør også indlæses på medlemsstatens officielle sprog.

▼B

BILAG 5

Medlemsstater, der på gensidigt grundlag fastsætter maksimumbeløbet for den refusion, der er omhandlet i artikel 65, stk. 6, tredje punktum, i grundforordningen, på grundlag af gennemsnittet af de arbejdsløshedsydelser, der er udbetalt i henhold til deres lovgivning i det foregående kalenderår

(som nævnt i gennemførelsesforordningens artikel 70)

BELGIEN

DEN TJEKKISKE REPUBLIK

▼M3

DANMARK

▼B

TYSKLAND

ØSTRIG

SLOVAKIET

FINLAND